

Driemaandelijks Tijdschrift
Periodiciteit Mei, Juni en Juli
Uitgifte: Juli

Gisteren, vandaag, morgen altijd Para-Commando

A.N.P.C.V. Regionale Leuven

Every man an emperor

Monty

<https://www.paracommando-vriendenkring-leuven.be>

Foto's van: Jacques Grauls, James Johnny Willems, Jos Aerts, Filip Thiebaut en Henri Baetens

Aangesloten bij het Verbond van Belgische en
Buitenlandse Journalisten der periodieke Pers
Erkende Beroepsvereniging

Verantwoordelijke uitgever:

Chris Vandeput
Bergenstraat, 58
3020 - Herent

1. Het bestuur.

Erevoorzitter & Redactie:

Chris. Vandeput
Bergenstraat, 58
3020 – Herent
GSM: 0476676285

e-mail: vandeputchris@gmail.com

Voorzitter & PR & Vertalingen

Robert Roger
Biezebeemden, 6
3272 - Scherpenheuvel
Tel: 013/777230 - GSM: 0475582532

e-mail: esr@skynet.be

Secretaris & 2de Vaandeldrager & Sociale activiteiten

Jos AERTS
Gijzelaarsstraat, 32
3000 – LEUVEN
GSM: 0498838043

e-mail: jozef.aerts1@pandora.be

Penningmeester:

Dominique DE GEEST (Dompï)
Franz Schollaertstraat, 2
3010 _ KESSEL-LO (Leuven)
GSM: 0499315652

e-mail: dompimarleen@hotmail.com

Logistiek:

Johan Van Herzele
A. Wouterstraat, 33
3012 - Wilsele
GSM: 0476/739823

e-mail: johanvanherzele@hotmail.com

Schoot verantwoordelijke & POC S2:

Johnny Willems
Vijfbunderstraat, 6
3001 – Leuven
GSM: 0476/483281

e-mail: willejohn@hotmail.com

Marssectie:

Herman Bruers
Wittevrouwestraat, 74
3020 – Herent
GSM: 0493/198435

e-mail: bruersherman@gmail.com

Webmaster

Inge Peeters:

e-mail: anpcvleuven@gmail.com

Vaandeldrager 1:

Filip Thiebaut
Eversstraat, 128
1932 – Zaventem
GSM: 0474723233

e-mail: filip.thiebaut@hotmail.com

2. Inhoud

1. Bestuur	2
2. Inhoud	3
3. Woord van	4
3.1. De voorzitter	4
3.2. De Redacteur	5
4. Voorbije activiteiten al dan niet afgelast.	
4.1. Maandelijks schietbeurt. <u>Uitgesteld.</u>	6
4.2. 25 Jaar geleden 10 Commando's werden vermoord <u>herdenking afgelast</u>	6
4.3. 75 Jaar geleden Belg SAS Operatie Larkswood 9 april 1945 Artikel	7
4.4. 8 Mei Einde WO II in Europa Herdenking door Koning Filip te Brussel.	11
4.5. 15 Aug Einde WO II Chronologisch verloop v/d overgave	12
4.6. 16 Mei Kolwezi Oostende <u>herdenking afgelast</u> Artikel	14
4.7. 20 Mei Memorial Day bij het 3 ^{de} Bn Parachutisten <u>herdenkingen afgelast</u>	
4.7.1. Korea oorlog Artikel US	26
4.7.2. Eerste naoorlogse Operationele sprong door 3 ^{de} Bn Parachutisten History	27
4.8. 23 Mei Herdenking Kolonel Blondeel <u>afgelast</u>	
4.9. 13 Juni B.B.Q <u>afgelast</u>	
5. Toekomstige activiteiten.	Vanaf blz. 31
5.1. Door de regionale Leuven	31
5.1.1. Maandelijks schietbeurt <u>tijdelijk afgelast</u>	
5.1.2. 21 Juli te Leuven <u>Afgelast</u>	
5.1.3. 13 – 17 Aug Deelname aan de Airborne Forces Day te Portsmouth (UK) <u>afgelast</u>	
5.1.4. 20 sep St. Michel te Rijsel	
5.1.5. 26 Sep Sr. Michel re Parijs	
5.1.6. 17 Oktober Mosselstijf Uitnodigingen worden opgestuurd	
5.1.7. 14 November Korpsmaal Uitnodigingen worden opgestuurd	
5.2. Door andere regionalen	31
Zie nationaal tijdschrift	
5.3. Door de nationale	31
5.3.1. 21 Juli Nationale feestdag te Brussel <u>afgelast</u>	
5.3.2. 6 Oktober Feest van St. Michael <u>afgelast !!!!!</u>	
5.4. Door S.O.R.	31
5.4.1. 12 Juli 2020 OPEN DOOR door 2 ^{de} Cdo en het TrgCe Cdo te M.L.D. <u>afgelast</u>	
5.5. Door SERVIO	31
5.5.1. Cenotaph te London (UK). <u>afgelast</u>	
6. Overlijdens	
6.1. Charles VANDEN BEMPT	32
7. Voor u gelezen	33
7.1. Antwoord op mijn kritiek (zie vorig tijdschrift), "Bijeenkomst Pegasus Museum".	33
7.2. CHOD	34

Belangrijk

De wekelijkse bijeenkomsten gaan door iedere donderdag te 20.00 uur in het "Pakenhof" (naast de kerk) Pakenstraat, 83 te Heverlee.

Frans Claes verwittigen 0478 333368

Onze maandelijks werkvergaderingen, gaan door in het Kwartier Cdt De Hemptinne te Heverlee (Blok R Lokaal) om 13.00.

De mogelijkheid bestaat middagmaal te nemen om 12.00 uur **seintje aub aan**

Johnny Willems

Lidgelden 2020:

Para-Commando's oudgediende en beroeps: 20 €

Cadetten: 7,50 €

Sympathisanten: 30 €

De lidgelden kunnen gestort worden op rekening: BE28 0010 8937 9920

van Para-Commando Vriendenkring Leuven Gijzelaarsstraat, 32 3000-LEUVEN

3. Woord van:

3.1. De voorzitter

Beste Para-Commando's, Sympathisanten en Vrienden

Het is een paar maanden dat we in quarantaine zijn maar het einde van de tunnel is in zicht!

Ik hoop dat iedereen deze crisis zonder al te veel problemen heeft doorgemaakt en is in goede gezondheid.

Wat zeggen over deze momenten van opsluiting? Dit laat ons eens te meer zien dat we allemaal samen een grote plaag kunnen aanpakken.

We hopen snel de normale activiteiten te kunnen hervatten, zowel met de regionale als het dagelijks leven, onze volgende regionale activiteit zou onze mosselmaaltijd zijn op 17 oktober. Ik hoop dat het mogelijk zal zijn en ik zal heel blij zijn jullie allemaal terug zien.

Hier wil ik onze redacteur Chris Vandeput bedanken die ondanks de moeilijkheden van de crisis toch is geslaagd om een prachtig tijdschrift op te stellen, bedankt Chris!

Who Dares Wins, United We Conquer, Never Surrender

Roger ROBERT (Rob)
Voorzitter ANPCV Leuven

GRATIS OFFERTE info@veltmans-renovatie.be

ALGEMENE RENOVATIEWERKEN BINNEN & BUITEN

GEVELWERKEN - SLIJPEN - ZANDSTRALEN
VOEGEN - KALEIEN - DAKWERKEN
PLAATSEN GYPROC & LAMINAAT
GEÏSOLEERDE METALEN DAKEN & GEVELS
TERRASSEN & OPRITTEN

 0485 125 508 0474 761 975	 info@veltmans-renovatie.be
---	---

3.2. De redacteur.

De Corona crisis heeft ook de redactie getroffen. Alle activiteiten zijn afgelast of uitgesteld. Dit bracht mij in een heel moeilijk parket, geen verslagen of foto's. Toch hield ik eraan ons tijdschrift uit te brengen met artikels in verband met de geschiedenis van de activiteit voor dewelke wij een herdenking voorzien hadden.

Ook een vraag die regelmatig terug komt. Wat betekend "Every man an Emperor" en wie heeft deze woorden uitgesproken. Deze woorden kwamen uit de mond van Maarschalk Bernard Mongommery op vraag van enkele genodigden bij een militaire oefening. Ze betekent vrij vertaald "Elke man een Keizer"

"Welke mannen zijn deze die de wijnrode muts dragen? Was de vraag aan Maarschalk Montgomery

Het zijn in de eerste plaats allemaal vrijwilligers en worden gehard door de fysieke training. Als gevolg daarvan hebben ze een aanstekelijk optimisme en die aanstootgevende gretigheid die voortkomt uit paraatheid. Ze werden gedropt uit de lucht en hebben daarmee de angst overwonnen.

Hun plicht ligt in het heets van de strijd. Ze zijn trots op deze eer. Ze hebben de hoogste normen in alle dingen, of het nu gaat om vaardigheid in de strijd of slimheid in de uitvoering van alle opdrachten. Ze zijn in feite - mannen apart - elke man een keizer.

Van alle factoren, die zorgen voor succes in de strijd, is de geest van de krijger het meest bepalend. Die geest is volledig terug te vinden in de mannen die de wijnrode baret dragen"

Bernard Montgomery

De rode of groene baret die u met trots draagt, of gedragen heeft, is of was het teken van uw intrede in de grote familie van paracommando's.

Het is een grote eer om deze mooie muts van de paracommando's te dragen, die in zo'n korte tijd en in alle landen van de wereld zoveel glorie en respect hebben weten te oogsten. Respect niet alleen door de vele gewapende humanitaire operaties waar zoveel mensenlevens zijn gered, maar ook bij hulp, hier bij ons, bij overstromingen, voor de hulp voor onze veiligheid in steden en luchthavens, enz...

Ik wens jullie veel leesgenot
Chris VANDEPUT
Erevoorzitter en redacteur

HAROL® van der MEERSCH
ramen, deuren, rolluiken en sectionale poorten

Rillaarseweg 134 3390-Tielt-Winge
Tel, Fax 016502686
<http://www.van-der-meersch.be/contact>

4. Voorbije activiteiten al dan niet afgelast

4.1. Maandelijks schietbeurten.

Eindelijk: Corona was onze schutters te machtig.

Verlof van 21 juli t.e.m. 15 Augustus

Deze dagen worden onder voorbehoud voorzien voor de schietsectie van de Vriendenkring Para-Commando Reg. Leuven, in de schietstand van de "GRIZZLY" s, gelegen Burdasteenweg, 9 te 1830 - Machelen, dit telkens op een maandag van 19.00 tot 22.00u.

Aanpassingen van kalender zijn mogelijk. De schutters zullen hierover tijdig verwittigd worden. Verdere inlichtingen bij onze schietverantwoordelijke Johnny Willems

4.2 25 Jaar geleden op 7 April werden 10 Paracommando's vermoord.

Wegens de corona situatie werd deze herdenking op vele plaatsen afgelast. Maar toch hield de Regionale Namen een kleine herdenking.

Wij zullen dit nooit vergeten

4.3. 75 jaar geleden: Belgische S.A.S. Operatie Larkwood 9 April 1945.

Het oosten van Groningen werd in april 1945 niet alleen door Poolse troepen, maar ook door Belgische SAS bevrijd. Tot nog toe werd algemeen verondersteld dat de regio alleen door Poolse pantser troepen werd bevrijd. Wie zich enigszins verdiept in de materie, komt echter tot de vaststelling dat die Poolse pantsers werden voorafgegaan door Belgische SAS. Voordat de lokale bevolking goed en wel beseftte dat ze bevrijd waren, trokken de Belgische SAS al door naar het volgende dorp. De troepen die na de Belgen in het dorp verschenen, de Polen, werden vervolgens onthaald als helden en bevrijders. De Belgen bleven echter in het anonieme.

De wortels van 1 Para gaan terug naar het Eskadron Parachutisten SAS, opgericht naar voorbeeld van de Engelse Special Air Service en het troetelkind van kolonel Eddy Blondeel, een Belgisch reserveofficier bij de Artillerie. Zijn bijnaam was Captain Blunt, die hij te danken had aan zijn schuilnaam, gebruikt tijdens één van zijn opdrachten en die toen op zijn paspoort vermeld stond. Deze elite-eenheid zag het licht tijdens WO II in Groot-Brittannië. Vanaf juli 1944 werden de Belgische SAS-parachutisten ingezet tijdens de strijd in Europa. De eenheid voerde in het bezette Frankrijk, België en Nederland veertien SAS-operaties uit

Nadat de laatste Duitse verdediging aan de Siegfriedlinie was opgeruimd, stonden de geallieerden begin maart 1945 op verschillende plaatsen aan de linker Rijnnoever. Op 7 maart slaagde de Amerikaanse 7de Pantserdivisie erin bij de Duitse stad Remagen de enige intact gebleven brug over de Rijn te veroveren en als eerste geallieerde legereenheid deze rivier over te steken.

Begin april 1945 stonden alle vier de Amerikaanse legers op de rechter Rijnnoever. Het 3de en 7de Leger maakten zich klaar voor de opmars naar Centraal en Zuid-Duitsland, het Amerikaanse 1ste en 9de Leger zouden weldra de Duitse strijdkrachten in het Ruhrgebied in de tang nemen. Na de doorbraak bij Wesel begonnen het Canadese 1ste Leger en het Britse 2de Leger via Achterhoek en Twente aan hun opmars naar Noord-Nederland.

Een gedeelte van de Brits-Canadese troepen zat echter nog altijd geblokkeerd in het met rivieren en kanalen doorsneden Zuid-Nederland. Nagenoeg de hele maand april bleven Duitse eenheden op verschillende plaatsen weerstand bieden.

Op 16 januari 1945 was Blondeels SAS-eskadron teruggetrokken uit de Belgische Ardennen om de twee weken daarop bewakingsopdrachten uit te voeren in en rond Antwerpen. Er werd immers gevreesd dat de Duitsers zouden proberen met luchtlandingstroepen de haven te veroveren. Begin februari werd het alarm afgeblazen en

de eenheid werd naar Tervuren gezonden voor reorganisatie. Een nieuwe lichter para's was intussen opgeleid, zodat het effectief verdubbelde tot meer dan 350 man. Het Belgische SAS-'regiment' telde behalve gevechtseenheden onder meer een medisch team, een genie-eenheid en een dienst herstellingen. Tijdens de eerste maanden van 1945 werd er bovendien weer intensief getraind. Zo leerden de Belgen de knepen van "decounter-intelligence": het opsporen en arresteren van spionnen en het verhinderen van vijandelijke infiltraties die bedoeld zijn om inlichtingen te vergaren.

Begin april 1945 was het Belgian 5th SAS Regiment klaar voor Operatie Larkwood, het beveiligen van de uiterste linkerflank van de 21ste Legergroep. De Britse en Canadese divisies rukten op naar Noord-Nederland om er de Duitse troepen de pas af te snijden. Gelijktijdig met de Belgen werden twee Franse SAS-regimenten ingezet, onder meer in de buurt van Assen.

Hoewel ze veel talrijker waren dan de Belgen, wisten de Fransen slechts enkele van hun doelen te veroveren. Dat had, behalve met de alertheid van de tegenstander, te maken met de beperkte mobiliteit. Als gevolg van de dichte

bewolking waren de voertuigen immers niet gedropt en de Franse para's moesten zich te voet verplaatsen. Anders dus dan het regiment van majoor Blondeel. Dat beschikte voor de operatie in Nederland over honderd voertuigen, waarvan de helft (met mitrailleurs uitgeruste) jeeps. Op 7 april 1945 trok het Belgian 5th SAS Regiment de Nederlandse grensstad Coevorden binnen. Van daaruit werden de daaropvolgende dagen in verschillende richtingen sterke patrouilles uitgezonden. Tijdens een van die acties raakte soldaat Alfred Becquet gewond aan de hand. Becquet had voor de oorlog een eerste prijs aan het Koninklijk Conservatorium behaald, maar hij zou zijn toekomstplannen als pianist voor altijd moeten opbergen.

In hun snelle jeeps drongen de Belgen door tot ver achter de Duitse linies, waar ze onder meer gewonde Franse para's evacueerden. In de omgeving van Coevorden veroverden ze een brug over de Hoogveense Vaart en ze bevrijdden er een aantal dorpjes. De heemkundige Albert Metselaar, geboren in 1959, vertelt hoe dat gebeurde:

De jeeps met Belgen denderden over de Carstensdijk richting Zuideropgaande. Bij de brug bij café Fietsen stelden ze zich zo op, dat ze met hun mitrailleurs de hele omgeving onder schot konden houden. Twee jeeps op de oostkant van de brug, één met de neus naar het zuiden, de ander met de neus naar het noorden, en twee jeeps in dezelfde positie op de westkant van de brug. De mensen stroomden uit de huizen. De Belgen hadden daar contact met de plaatselijke BS (Binnenlandse Strijdkrachten) en kregen informatie over mogelijke weerstand en deserteurs. Ten westen van de Riegshoogtendijk, in de omgeving van de Carstensdijk, woonde "De Piepe". Hij en twee van zijn zonen waren fanatieke Landwachters en hadden op dat moment ondergedoken SS'ers in huis. Om geen risico's te nemen, werd besloten zijn woning door de Belgen te laten benaderen. Afgeladen met soldaten en kinderen, nagelopen door de rest van het publiek, ging het op "De Piepe" aan. Plotseling werd er op hen geschoten. Iedereen moest platliggen en kroop zo mogelijk in een sloot. Een SS'er sloeg op de vlucht, over de landerijen van "De Piepe" in westelijke richting, weg van de jeeps. Ze gingen hem na en hij gaf zich over. De SS'ers werden afgevoerd. De jeeps gingen verder. Er konden nog meer deserteurs in het gebied zitten...

Ook in de bossen rond het Kerkhofdijkje bleken nog soldaten te zitten. Twee jeeps reden via de Kerkhoflaan (nu Otto Zomerweg) naar het kerkhof en verder. Vooropreed een burger op zijn fiets. Jongeren van de Krakeelse Wijken liepen de jeeps tegemoet. Ze droegen Oranje petten. Willem Koster had die gedurende de oorlog in zijn winkel verstopt gehouden, en verkocht ze vanaf de 10de april voor een kwartje per stuk, zolang de voorraad strekte. De jeugd liep ermee door een omgeving waar nog Duitse soldaten konden zitten. "Jongens, pas op, het is nog niet veilig!" werd er vanuit de jeeps geroepen. Het leek tegen dovemansoren gezegd te zijn. De jeugd ving de jeeps op en leidde de bevrijders naar de grote, oude beukenbomen, die nog steeds aan de Kerkhofdijk staan. Een viertal Luftwaffesoldaten zat in de bomen op de jeeps te wachten. Met het geweer in de aanslag maakten de Belgen een kring rond de soldaten, met de lopen naar het bos gericht. Was het een valstrik? Er was geen gevaar, gelukkig.

Ernstig kijkend speurden de soldatenogen naar onraad tussen de bomen en lieten de deserteurs instappen. Lachend zaten die achter in de jeeps, toen deze weer naar de Riegshoogtendijk reden.

De dag erop werd ook de noordelijke helft van Noordscheschut van Duitsers gezuiverd en konden de mensen in de zuidelijke helft, evenals die van de wijken van Nieuweroord, zich écht bevrijd voelen. Voordat het zover was, is het dorp op het nippertje aan een bloedbad ontsnapt. In het oude huis van mulder Thomas woonden evacués. Daarnaast, in de woning van Bremer, zaten Duitse soldaten. Terwijl die sliepen haalde de BS enkele wapens uit de woning. Toen de Duitsers dat ontdekten, was het hek van de dam. Ze werden verschrikkelijk kwaad en schreeuwden dreigend uit wat er allemaal gebeuren zou. Eén van de geëvacueerde sprak vloeiend Duits en ging met de soldaten in gesprek, voor zover dat mogelijk was. Met veel moeite slaagde hij erin de soldaten te kalmeren. Hij wist hen ervan te overtuigen dat ze beter krijgsgevangenen konden worden dan dat ze in het wilde weg hun woede af zouden reageren. Dat zou alleen maar in hun nadeel werken. Uiteindelijk gaven de soldaten zich zonder slag of stoot over en werden overgedragen aan de bevrijders. Nadat hele horden Duitse soldaten in paniek langs Noordscheschut en Nieuweroord wegluchtten, was het gebied 11 april helemaal vrij. “Eén militair in een jeep heeft Noordscheschut bevrijd!” zo werd er verteld. “En het was nog een Belg ook!” Het zullen er één of twee meer zijn geweest, maar die jeep maakte geschiedenis. Overigens was er al eerder een Belgische patrouille bij Noordscheschut. Sectie L van eskadron B, onder leiding van sergeant Vyt, bezocht de streek op 7 april, tijdens een tocht langs de Hoogeveense Vaart.

Merkwaardig is dat in het collectieve geheugen van de streekbewoners weinig ruimte is voor de Belgische bevrijders. Metselaar legt uit hoe dat komt:

‘Bij het terughalen van herinneringen aan de bevrijding speelde de Hoogeveense Courant een grote rol. Deze was 16 april 1945 weer voor het eerst verschenen, nadat ze op 13 juni 1942 met een afscheidnummer van het toneel was verdwenen, omdat de krant geen papier meer kon krijgen van de bezetters. Het eerste nummer gaf een uitgebreide beschrijving van wat er in de dagen voor de bevrijding en op de 11de april in Hoogeveen en omstreken was gebeurd. Het weer opnieuw uitgeven van een krant in tijden waarin schaarste nog heer en meester was en waarin geruchten de feiten overheersten, was een moeilijke zaak. De redactie beschreef alles, zoals ze dat vanuit het kantoortje aan de Hoofdstraat te Hoogeveen had beleefd. Contacten met de buitengebieden van de gemeente waren er in die dagen niet of nauwelijks geweest. Het gevolg was dat de bevrijding van de gemeente Hoogeveen op 11 april werd gesteld en dat de eer daarvoor helemaal toekwam aan de Canadezen. Geen woord over de activiteiten van de Belgen op de 10de april. De informatie uit deze eerste krant werd nog enkele malen herdrukt in de jaren erna. Velen bewaarden deze zo waardevolle artikelen. Zo beïnvloedde dit eerste nummer op een overheersende manier de beeldvorming van de bevrijding. En de mythologisering daarvan. Toen die eerste Hoogeveense Courant verscheen, waren de Belgen alweer vertrokken. Ze verlieten Coevorden de 12de april om 07.00 uur.

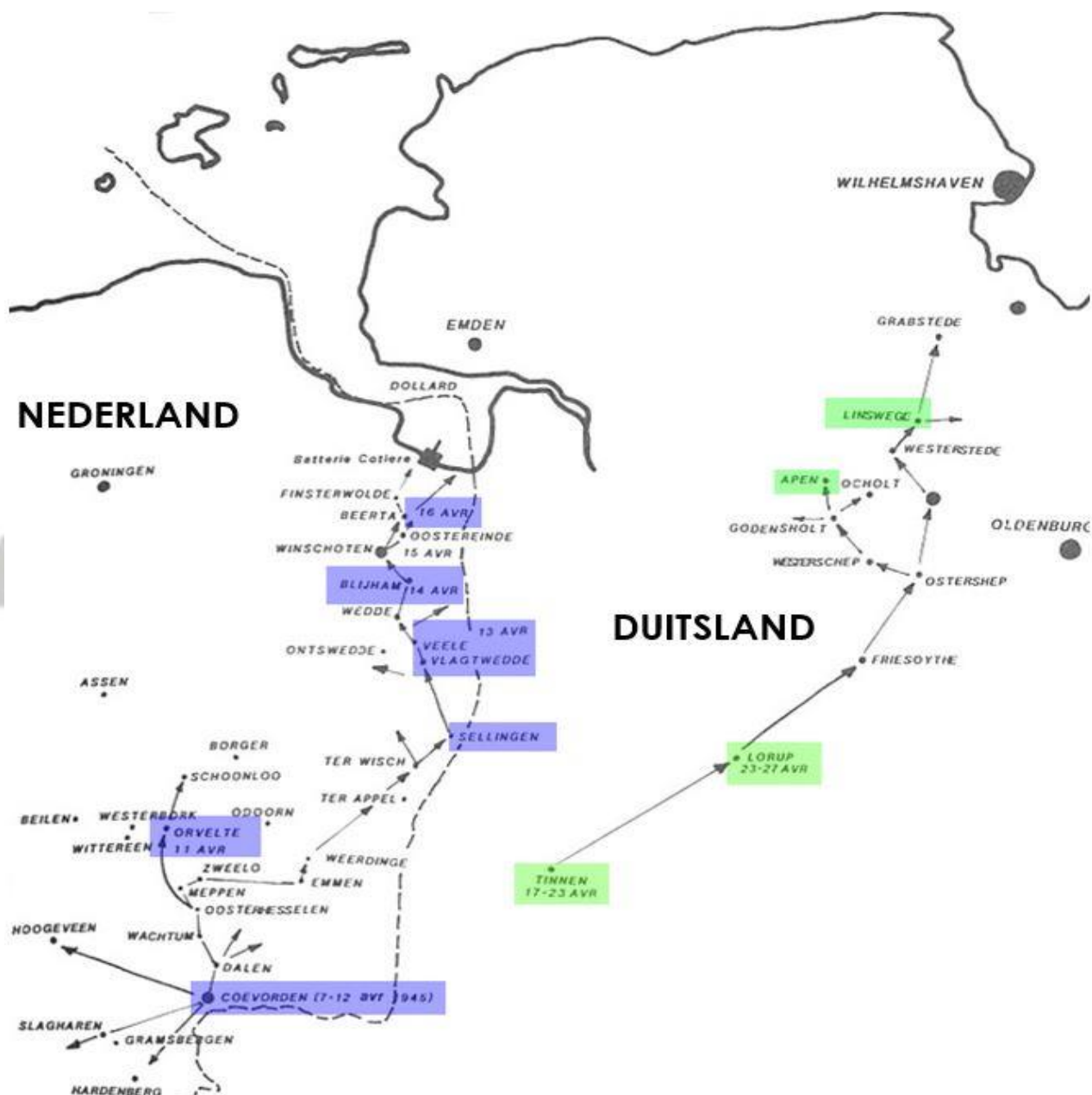
Het SAS-regiment vertrok die dag in noordelijke richting om de opmars van de 1ste Poolse Pantserdivisie te ondersteunen. Daarbij werd verschillende malen zwaar gevochten. Zo bijvoorbeeld in het dorpje Veele, waar de Duitsers de brug over het Mussel Aa-kanaal opgeblazen hadden. Pas na een urenlange strijd werden de verdedigers, een eenheid van de Kriegsmarine, op de vlucht gedreven en slaagden de para's erin zwemmend het kanaal over te steken. De Duitsers hadden zware verliezen geleden, maar ook de Belgen hadden enkele doden te betreuren. Onder hen sergeant Philippe Rolin, naar wie na de oorlog de nieuwe brug in Veele zou worden genoemd.

Na Veele ging het verder richting Winschoten. En opnieuw ondervonden de para's dat de Duitsers nog altijd gevaarlijke tegenstanders waren. Bij Blijham, een dorp ten zuiden van Winschoten, werden de Belgen op 15 april onder vuur genomen door allerlei geschut, opgesteld langs het Pekel Aa-kanaal. Dankzij de steun van de Poolse artillerie en een aantal RAF-Typhoons, die een opslagplaats vernietigden van waaruit de Duitsers hun tegenstanders beschoten, slaagden de Belgen er uiteindelijk in door te breken en Winschoten in te nemen.

In het nabijgelegen dorp Beerta bevond zich nog een laatste weerstandsnest, maar ook dat werd vakkundig opgeruimd. Bij deze laatste actie van het Belgische SAS-regiment in Nederland werd onderluitenant Denis Devignez dodelijk getroffen door een mortiergranaat, exact op dezelfde dag waarop hij tot luitenant werd bevorderd en enkele dagen voor zijn huwelijksdatum. De tragiek van de oorlog... Tussen de 2e Poolse tankdivisie en de Belg. SAS werd een weddenschap gehouden om als eerste met flesjes zeewater terug te komen naar Winschoten. De Belgische SAS heeft deze uitdaging gewonnen. Op 23 april 1945 vertrekt de eenheid naar Lorup en komt onder bevel van de Canadese 2e Pantserbrigade. De opdracht is de streek te zuiveren ten noorden van het Kusten-Kanaal tussen een Poolse divisie met het doel Emden en een Canadese divisie met doel Willemshaven. Op 9 mei 1945 werd de eenheid weer versterkt met 40 manschappen. Verdeeld in drie groepen werd ze ter beschikking gesteld van het 8e, 12e en 30e Britse Korps voor opdrachten van counter-intelligence. De eenheid hielp bij de aanhouding van drie Admiraals en meerdere SS-generaals. Ze deden huiszoekingen naar documenten en hielden ondervragingen van gevangenen. Op 4 juli 1945 keerde de eenheid terug naar zijn basis te Tervuren.

4.4. 8 Mei Herdenkingsplechtigheid einde WO II in Europa te Brussel

Op vrijdag 8 mei, ter gelegenheid van de 75ste verjaardag van het einde van de Tweede Wereldoorlog in Europa, werd een herdenkingsplechtigheid georganiseerd bij het graf van de Onbekende Soldaat te Brussel. Zijne Majesteit, Koning Filip, vergezeld van Koningin Mathilde, heeft een bloemenkrans neergelegd en een minuut stilte in acht genomen.

Generaal Compernel CHOD en eerste minister Wilmès waren aanwezig.

Het Régiment 1/3 Lansiers heeft de erehaag geleverd. Het Militair Commando van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, in hoedanigheid van het Comité van de Vlam bij de Onbekende Soldaat, heeft de herdenking geëncadreerd.

Zijne Majesteit Koning Filip en Koningin Mathilde brachten hulde aan diegenen die hun leven gelaten hebben voor de vrijheid van België. Of het nu Brusselaars, Vlamingen of Walen waren, aan hen danken wij onze vrijheid in België.

4.5. 15 Augustus 75 Jaar geleden Einde WO II.

Chronologisch verloop van de overgave WO II

Op 25 april 1945 maakten de troepen van de Sovjet-Unie en Amerika, aansluiting met elkaar, De eerste eenheden die met elkaar aan de rivier de Elbe contact maakten, waren de 69ste Infanterie Divisie van het 1ste Army van de Verenigde Staten en de 58ste Sovjet-Divisie van het 5e Landmacht-leger bij Torgau. Duitsland werd daarbij in tweeën gesneden.

Op 30 april 1945 pleegde Adolf Hitler, beseffende dat alles voor hem was verloren, zelfmoord in zijn bunker samen met Eva Braun, sinds lange tijd, zijn minnares en die enkele uren voor hun gezamenlijke zelfmoord met hem trouwde. In zijn laatste testament benoemde Hitler zijn opvolgers Groot Admiraal Karl Dönitz als nieuwe Reichspräsident (president van Duitsland) en Joseph Goebbels als nieuwe Reichskanzler (kanselier van Duitsland). Goebbels pleegde de dag erna zelfmoord, Groot Admiraal Dönitz daarmee alleen achterlatend om de onderhandelingen voor de overgave te orkestreren. Groot Admiraal Dönitz benoemde daarop Lutz Schwerin von Krosigk tot Leitender Minister (de facto Rijkskanselier) van het Kabinet-Schwerin.

Op 1 mei 1945 beval SS-generaal Karl Wolff, nadat hij niet-geautoriseerde onderhandelingen hervat had met de geallieerden, samen met hoofdcommandant van het tiende Duitse leger generaal Heinrich von Vietinghoff, aan alle Duitse bewapende strijdkrachten in Italië de vijandelijkheden te staken en tekende een document van overgave dat inhield dat alle Duitse strijdkrachten in Italië zich onvoorwaardelijk moesten overgeven aan de geallieerden op 2 mei.

Op 2 mei 1945 Eindigde de slag om Berlijn, toen commandant-generaal Helmuth Weidling de stad overgaf aan het Sovjetleger.

Op 4 mei 1945 accepteerde de Britse veldmaarschalk Bernard L. Montgomery de onvoorwaardelijke militaire overgave van groot-admiraal Hans-Georg von Friedeburg en van generaal Hans Kinzel voor alle Duitse strijdkrachten "in Holland, in Noordwest-Duitsland inclusief de Friese eilanden en Helgoland en alle andere eilanden, in Sleeswijk-Holstein en in Denemarken, alle marineschepen in deze gebieden inbegrepen". Gezien de operationele commandant van enkele van deze strijdkrachten groot-admiraal Dönitz was, gaf dat het einde van de Europese oorlog aan.

Openingsuren

van maandag tot zaterdag van 9u tot 19u doorlopend
op zondag van 9u tot 13u
zon- en feestdagen geopend
van begin juli tot einde maat

4 mei 1945, Hans-Georg von Friedeburg ondertekent de overgave van de Duitse strijdkrachten in de tent van Montgomery.

Op 5 mei 1945 gaf Groot Admiraal Dönitz opdracht aan alle onderzeeërs om hun offensieve operaties te beëindigen en naar hun bases terug te keren. Om 14:30 uur gaf generaal Hermann Foertsch alle strijdkrachten tussen de Boheemse bergen en de rivier de Boven-Inn rivier over aan de Amerikaanse generaal Jacob L Devers, commandant van de 6de Army van de Verenigde Staten. Om 16:00 uur gaf Johannes Blaskowitz, de Duitse hoofdcommandant in Nederland zich over aan de Canadese generaal Charles Foulkes, in Wageningen, in Hotel De Wereld, in aanwezigheid van Prins Bernhard (als Nederlands hoofdcommandant de Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten vertegenwoordigend).

Op 6 mei 1945 om 18u00 gaf generaal Hermann Niehoff, commandant van Breslau (een gefortificeerde stad omringd door bergen en maandenlang belegerd) zich over aan de Sovjets.

Generaal Alfred Jodl kwam een half uur later te Reims (Frankrijk) aan, en bood instructies van Groot Admiraal Dönitz opvolgend, alle nog bewapende strijdkrachten aan voor overgave aan de westelijke geallieerden. Dit was precies dezelfde onderhandelingspositie die Von Friedburg innam richting Montgomery en, evenals Montgomery, dreigde de opperbevelhebber van de geallieerde strijdkrachten, generaal Dwight D. Eisenhower, alle onderhandelingen te verbreken, tenzij de Duitsers instemden met een complete onvoorwaardelijke overgave. Generaal Jodl stuurde een bericht naar Groot Admiraal Dönitz, die als nieuwe president zetel hield in Flensburg, hem informerend over Eisenhowers standpunt. Kort na middernacht, stuurde Groot Admiraal Dönitz, berustend in het onvermijdelijke, een bericht naar Generaal Jodl met opdracht tot de volledige en totale overgave van alle Duitse strijdkrachten.

7 mei 1945

Radiobericht van 7 mei over de capitulatie

Om 02u41 in de ochtend van 7 mei 1945 tekende generaal Alfred Jodl in Reims de documenten voor onvoorwaardelijke overgave van alle Duitse strijdkrachten aan de geallieerden. Het bevatte de zin: "Alle strijdkrachten onder Duits gezag staken hun actieve operaties om 23:01 uur centraal Europese tijd op 8 mei 1945."

De volgende dag, kort voor middernacht, tekenden Duitse vertegenwoordigers onder aanvoering van generaal Wilhelm Keitel in Berlijn een gelijksoortig document, expliciet capitulerend aan de Sovjetstrijdkrachten in aanwezigheid van generaal Georgi Zjoekov. Nieuws van de overgave bereikte de media in het Westen op 8 mei 1945 en er ontsprongen spontane feesten door geheel Europa. In de Verenigde Staten werden de Amerikanen wakker met het nieuws van de vorige dag en verklaarden zij 8 mei tot Vdag. Omdat de Sovjet-Unie ten oosten van Duitsland lag, duurde het tot 9 mei 1945 lokale tijd in Moskou totdat de Duitse militaire overgave officieel een feit was, waardoor Rusland en veel andere Europese landen ten oosten van Duitsland hun dag van overwinning vieren op 9 mei.

20 mei 1945

Ook de nog altijd voortdurende gevechten op het Waddeneiland Texel werden gestaakt toen bij de aankomst van Canadese militairen op het eiland de Opstand van de Georgiërs tegen de op het eiland gelegerde Duitse militairen werd beëindigd. Hiermee kwam definitief een einde aan alle gevechtshandelingen in Europa.

23 mei 1945

Groot Generaal Karl Dönitz trad op als staatshoofd, maar zijn Flensburgregering werd niet erkend door de geallieerde mogendheden en werd opgeheven toen haar leden gevangengenomen en gearresteerd werden door Britse strijdkrachten op 23 mei 1945. De geallieerden hadden het probleem, dat men zich realiseerde alhoewel de Duitse strijdkrachten zich onvoorwaardelijk hadden overgegeven dat SHAEF (commando van het Geallieerde Opperbevel) had verzaakt het juiste document te gebruiken, dat opgesteld was door de Europese Advies Commissie en dat niet door een Duitse burgerregering was ondertekend. Dit werd als een zeer essentieel onderdeel beschouwd, omdat de geallieerden niet een toekomstig vijandig Duits regime een juridisch argument wilden geven om een oude vete te doen herleven, net zoals ooit de burgerlijke, maar niet militaire, overgave van 1918 door Hitler gebruikt werd om zijn 'dolkstoot in de rug'-argument te maken. Uiteindelijk besloten zij om Groot Generaal Dönitz niet te erkennen en een document van vier machten te ondertekenen (daarmee de 'Geallieerde Gezagsraad' scheppend), welke het volgende inhield: "De regeringen van de Verenigde Staten van Amerika, de Unie van de Socialistische Sovjet Republieken en het Verenigd Koninkrijk en de voorlopige regering van de Franse republiek nemen hierbij volledige autoriteit over Duitsland, inclusief alle macht behorende bij de Duitse Regering, het Opperbevel en ieder vorm van bestuur of autoriteit, wereldlijk of lokaal. Het aannemen van genoemde autoriteit en macht, voor de doelen zoals hierboven gesteld, is niet van invloed op de annexatie van Duitsland." [Uit: Staatsdepartement van de V.S., Series van Verdragen en andere internationale Akten, No. 1520].

Op 5 juli 1945 tekenden de vier grootmachten het document in Berlijn en de facto werd de '*de Jure*' (wat op papier stond werd wet). Tijdens de Conferentie van Potsdam in juli/augustus 1945 bedachten de geallieerden plannen voor een nieuwe naoorlogse Duitse regering, heroverlegden territoriale afzettingen ten gevolge van de oorlog, droegen op tot demilitarisatie van Duitsland en de nazificering en maakten afspraken voor herstel na de oorlog.

Op 15 Augustus nam Keizer Hirohito het besluit om over te gaan tot capitulatie na nucleaire aanvallen op Hiroshima en Nagasaki. De overgave van Japan op 2 september 1945 betekende het einde van de Tweede Wereldoorlog. **15 augustus 1945** is het officiële einde van de Tweede Wereldoorlog.

Op 4 september 1945 gaf de Duitse commandant Wilhelm Dege zich op Nordaustlandet (Spitsbergen) over aan de kapitein van het Noorse robbenjachtschip Blaasel.

Bij de capitulatie van mei 1945 waren de Duitse troepen op Spitsbergen vergeten. Zij bleven weerberichten zenden naar het niet meer opererende Duitse opperbevel. Nadat zij ook de golflengten van de geallieerden gingen gebruiken werden ze opgemerkt. Met de capitulatie van Spitsbergen werd de Tweede Wereldoorlog definitief afgesloten.

4.5. 16 Mei Herdenking Kolwezi te Oostende. Herdenking afgelast

Ook deze herdenking werd afgelast. Iedereen kent het verloop van deze operatie. Ze werd al menig maal in de verschillende tijdschriften gepubliceerd. Dit artikel geeft de politieke belevenis mee en wat er achter schermen gebeurde

Onze troepen landen in Kolwezi

Uit 'De Memoires van Leo Tindemans 2002 Eerste minister

In de maand mei 1978 vielen troepen, afkomstig uit Angola, de Zairese Republiek binnen en poogden de provincie Shaba te veroveren. Dit gebied stond bekend voor de koperproductie en maakte Zaire voor dat product tot het derde exportland in de wereld. Maar ook goud, tin, platina, uranium en zink behoorden er tot de economische rijkdom. Het eerste doel dat de aanvallers - die in de media 'Katangese tijgers' werden genoemd - hoopten te bereiken was vanzelfsprekend Kolwezi, de hoofdstad van de welvarende regio. Zij waren er al spoedig in bloedige straatgevechten verwickeld en palmde het vliegveld in terwijl de Zairese soldaten de aftocht bliezen. Volgens de eerste niet gecontroleerde berichten vonden tweehonderd ontwikkelingswerkers en zevenhonderd Afrikanen de dood in de schermutselingen.

Het werd ook al spoedig duidelijk dat de Sovjet-Unie een belangrijke leverancier was van wapens en dat Cubaanse hulp werd verstrekt bij de opleiding van de rebellen in Angola. Of er zich ook Cubaanse militairen tussen de Kantangese gendarmes bevonden, bleef een betwiste kwestie. Amerikaanse bronnen, onder meer de Washington Post, beweerden dat dat inderdaad het geval was en ook president Carter uitte dergelijke beschuldigingen. De stellingen werden dan weer door Fidel Castro betwist. Over de Cubaanse herkomst van bepaalde wapens kon echter niet meer worden getwijfeld, daarvoor werden duidelijke bewijzen geleverd.

De wereld maakte een nieuwe fase van de Koude Oorlog mee. De strijd was verplaatst van de klassieke Oost-Westas in Europa, naar de ontwikkelingslanden van de Noord-Zuidlijn. Vooral Afrika en Latijns-Amerika waren omgevormd tot operatieterrein. In verscheidene landen waren er staatsgrepen waardoor communistische regimes konden worden gevestigd. In de onmiddellijke omgeving van Zaire waren Congo-Brazzaville, Angola en de Centraal-Afrikaanse Republiek er voorbeelden van.

Toen de 'Katangese tijgers' Kolwezi in hun macht hadden, verkondigden zij ook dat zij het 'socialisme' in Zaire wilden vestigen. Zij voegden snel de daad bij het woord en richtten 'politieke volkscommissariaten' op. Het gerucht sijpelde echter door dat zowel Frankrijk als België had beslist om aan Zaire militaire hulp te bieden. Onder de invloed van alcohol en drugs werd Kolwezi door de overweldigers gebrandschat. Er vielen daarbij veel slachtoffers, zowel Afrikanen als blanken, en bij deze laatsten vooral vrouwen en kinderen.

Voor mezelf maakte ik voortdurend de vergelijking met de Belgische reddingsactie van 1964. (nota van de reactie 'Operatie Red & Black Dragon'). Om een of andere reden had de toenmalige eerste minister Theo Lefèvre mij destijds in een langdurig gesprek een uiteenzetting gegeven over wat er juist was gebeurd in Stanleystad en in Paulis. Ook hij had de moeilijkheden gekend waar wij nu in 1978 voor stonden. Toen onze para's waren vertrokken, had hij de hele nacht bij het telefoontoestel gewaakt om onmiddellijk te worden ingelicht als er iets onverwachts zou gebeuren, tijdens de vlucht of op het ogenblik dat de operatie was begonnen. Hij had ook zijn misprijzen geuit voor enkele regeringsleden die in die uren onvindbaar waren gebleven. Volmondig gaf hij toe dat de vrees voor een catastrofe hem en zijn collega's beheerste. Wat als onze soldaten in een hinderlaag waren gevallen of hun doel niet hadden kunnen bereiken of, erger nog, als ze een nederlaag hadden geleden? Zowel toen als nu was het een kwestie van verantwoordelijkheid en geweten.

Op een beslissing om niet op te treden zou in het land ongetwijfeld veel kritiek worden geuit. Maar meedelen dat tal van jonge mannen waren gesneuveld zou een niet minder scherpe reactie uitlokken.

Wie zulke beklemming van het verantwoordelijkheidsgevoel nooit heeft meegemaakt, weet niet wat het betekent: bevelen, besturen, regeren.

De vraag van de bezetting van de luchthaven liet me niet los. Was het verantwoord om vijfhonderd para's te droppen op en rond de landingsplaats, die volledig in de handen was van de overweldigers? Zulke operatie zou op zijn minst tientallen doden eisen. De toestand kon niet helemaal worden vergeleken met die van 1964. Nu waren we verplicht om een internationale dekking te hebben voor ieder initiatief. Vroeger konden we in elk geval vrijer manoeuvreren in Zaire en was vliegen in het Afrikaanse luchtruim eenvoudiger. In het begin van de maand mei hadden we in de regering een crisiscomité samengesteld met minister van Landsverdediging Paul

Vanden Boeynants, minister van Buitenlandse Zaken Henri Simonet, vice-premier Léon Hurez, minister van Verkeers-wezen Jos Chabert, minister van Ontwikkelingssamenwerking Lucien Outers en minister van Buitenlandse Handel Hektor de Bruyne. Het nieuws over de evolutie van de toestand in Shaba kwam traag binnen en was moeilijk in te schatten. Controle van de gegevens was niet mogelijk. We konden alleen voortgaan op radioberichten die ofwel van burgers of van ontwikkelingswerkers afkomstig waren, soms ook van het ministerie van Landsverdediging. Buitenlandse Zaken kreeg af en toe wat informatie van agenten die buiten Shaba verbleven of van een diplomaat uit een bevriend land. Toch waren we er langzamerhand van overtuigd dat Kolwezi werd overheerst door de rebellen - die zich zeer anti-blank opstelden - en dat internationale samenwerking onontbeerlijk was. Vier elementen bepaalden onze inschatting: het vliegveld, de brandstof (er was geen voorraad in Kolwezi), de medewerking van de soevereine staat Zaïre en internationale dekking.

Vanaf onze eerste vergaderingen viel het me op hoe lichtzinnig minister Simonet over deze kwesties oordeelde. Hij nam het woord telkens hij daartoe lust had, hij maakte karikaturen van andermans woorden, hij draafde maar door en veranderde van stelling met de ernst van een vlinder, alsof het om een lokale voetbalmatch ging. Hij wilde er maar dadelijk op los gaan.

Minister De Bruyne daarentegen stelde zich vrij terughoudend op. Hij drong er steeds op aan dat we zouden proberen meer betrouwbare informatie te krijgen. Ook deelde hij mij zijn wantrouwen mee over de houding van Frankrijk, dat volgens hem nu ook politieke oogmerken nastreefde in Afrika. Hij (en zijn partij, de Volksunie) wilde van geen onvoorbereide Frans-Belgische actie weten. Hij leefde in de overtuiging dat België voortdurend blootstond aan het gevaar in een militair bondgenootschap met onze zuiderburen te worden opgenomen. Het Frans-Belgisch militair akkoord van 1920 had in vroegere jaren in Vlaanderen te veel beroering gewekt om ons nu te gedragen alsof we gemeenschappelijk met Frankrijk een expeditie op touw wilden zetten. Hij legde er de nadruk op dat de recente publicatie van het doctoraat van Guido Provoost over deze militaire samenwerking de gevoeligheid voor dergelijke allianties in Vlaanderen opnieuw had doen toenemen. Dit maakte het hem moeilijk zomaar met een militaire operatie in te stemmen: 'Wij mogen in deze aangelegenheid niet de waterdragers van Frankrijk worden.' Het feit dat minister Outers in onze besprekingen al een paar keer de Franse ambassadeur te Brussel had geciteerd, maakte hem nog wantrouwiger. Hij drong erop aan dat ik dit niet zou overbrengen aan de Franstalige ministers. Hij rekende op mijn begrip voor deze houding en had dit gesprek graag onder ons gehouden. Zijn verzet bevestigde hij in de regering.

Op 17 mei 1978 kwam het crisiscomité zowel in de voormiddag als in de avond bij elkaar. Het bericht was opgevangen dat in Kolwezi tien blanken waren afgemaakt. Minister Outers had vernomen dat de Fransen het plan koesterden om met zeventienhonderd valschermspringers van het Vreemdelingenlegioen in te grijpen. In het Crisiscomité keken we uit naar de resultaten van de coördinatievergadering die 's namiddags in het hoofdkwartier van de NAVO in Stuttgart werd gehouden. Naast de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk en België, namen ook enkele Afrikaanse landen deel aan de besprekingen. Ons land was er vertegenwoordigd door minister Vanden Boeynants en kolonel De Poorter.

Nadat de Fransen hadden verklaard dat hun expeditie 'het herstel van de orde' tot opdracht had, beslisten wij dat een Belgische interventie een uitgesproken humanitair karakter zou dragen. Dit was niet alleen de waarheid, maar zulke verklaring kon in de regering eenparig worden aanvaard. We zouden er dan ook op waken een

ITSS.be

IT Systems Solutions

A. Daubercy

IT Systems Solutions
183, Diestsestraat
B-3270 Scherpenheuvel
B E L G I U M

HR Leuven 102.135
BTW BE-0784.141.961
Citibank 953-0375037-04

Tel +32 (0) 13/77.50.24
Mob +32 (0)476/87.95.00
E-Mail info@ITSS.Be
Web www.ITSS.Be

lading levensmiddelen en medicamenten mee te voeren. Daarmee was de vraag naar een Belgische opdracht beantwoord, terwijl ook de duur van een operatie - voor zover die vanuit Brussel kon worden bepaald - op 72 uur werd vastgesteld. Zelfs het onthaal van vluchtelingen werd besproken en voorbereid door het kabinet van minister Outers. Het Crisiscomité besloot zowel de Verenigde Naties als het Internationale Rode Kruis in te lichten over de gang van zaken.

Op 19 mei kreeg ik al vroeg in de ochtend een telefonische boodschap van president Valéry Giscard d'Estaing. De Franse troepen waren vertrokken vanuit Corsica. Hij stelde belang in de Belgische inzichten. Ik antwoordde dat België noch de afmetingen noch de middelen had om, zoals Frankrijk, een grootscheeps Afrika-beleid te voeren, gesteld dat de regering dit zou wensen. Onze houding ten opzichte van Shaba zou bijgevolg worden bepaald door humanitaire overwegingen. Hoe konden we onze landgenoten in nood helpen en bijstaan?

Rekening houdende met al die elementen kon ik in de regering de eendracht bewerkstelligen en tot beslissingen overgaan. We gaven onze soldaten opdracht de geplande zending te vervullen. Later op de dag kwam het bericht binnen dat te Kamina, om kwart voor zeven, vijf Boeings 707, vijf vliegtuigen type C-130, ongeveer zevenhonderd para's en vijf ton voedsel waren aangekomen. Kolonel Blum had nog geprobeerd een landing uit te voeren op het vliegveld van Kolwezi, maar was mislukt door de duisternis. Toch bleken de Zaïrezen de luchthaven opnieuw te controleren. Op 20 mei 's morgens konden onze vliegtuigen te Kolwezi landen. Dit was uiterst belangrijk. Droppen zonder landingsmogelijkheid leek wel op zelfmoord. Ik was gelukkig over de Belgische radio te kunnen medelen dat de stad werd 'gezuiverd', nadat de Fransen daarmee al begonnen waren. Ook bij ons kon men een zucht van verlichting horen.

Simonet ergert Frankrijk

Met het oog op het komende debat in de Kamer ontving ik op 22 mei de fractieleiders uit Kamer en Senaat. Ik had me voorgenomen om een verklaring af te leggen in het parlement zodra een Belgisch soldaat in een actie werd betrokken. We kwamen overeen dat de regering deze mededeling op maandagnamiddag zou doen, tijdens het debat in de Kamer.

Herman Vanderpoorten liet me weten dat zijn partij zich niet als oppositiepartij zou gedragen als het inderdaad een humanitaire operatie was geweest, louter geïnspireerd door humanitaire beweegredenen. Zijn partij zou zich bij dat doel aansluiten. Het komende debat kreeg ongetwijfeld nu al een bepaalde allure door die verklaring. Zo werd de mogelijkheid geschapen een nationale eendracht tot stand te brengen voor een daad van de regering die de staat engageerde in het buitenland.

Pakenhof
praat- en eetcafé

Pakenstraat, 61

www.pakenhof.be 016 40.75.36

Maandag en Dinsdag gesloten

Woensdag – Vrijdag open vanaf 11.00 uur

Zaterdag vanaf 14.00 uur zondag vanaf 10.00 uur

Keuken open vanaf 11.30 uur

Met een ander feit was ik minder ingenomen. Henri Simonet had me bij het begin van de crisis gevraagd of ik er bezwaar tegen had dat de schoondochter van Marc-Antoine Pierson, mevrouw Marianne Pierson-Piérard, een onderhoud met het Front National de la Libération du Congo zou hebben. Mijn antwoord lag voor de hand. Hoe kon ik een privépersoon verbieden met iemand een gesprek te hebben? 'Op voorwaarde dat het in de privésfeer plaats vindt en daar ook blijft', voegde ik er veiligheidshalve aan toe.

Later wist vader Pierson me te zeggen dat het gesprek al op woensdag 18 mei had plaatsgevonden in het kabinet van minister Simonet. Nu begreep ik plots ook waarom de minister van Buitenlandse Zaken, die zich eerder had onderscheiden door een soort militaire drift, zich meer en meer begon te kanten tegen het zenden van para's. Ik zag maar al te goed in hoe zijn verwaten daad de hele regering in diskrediet had kunnen brengen. En, als het was uitgelekt, tot welke Zaïrese represailles op Belgen in Kolwezi dit had kunnen leiden.

Om historisch correct te zijn moet ik hier ook vermelden dat de BSP op 19 mei een communiqué had verspreid waarin ze het optreden aanklaagde van de Franse regering in Zaïre, 'zonder daadwerkelijke samenwerking met de Belgische regering'. Dit leek erop te wijzen dat de Franse regering eerder nationale belangen had nagestreefd dan strikt humanitaire doeleinden. De BSP steunde de actie van de Belgische regering en haar socialistische ministers om onze landgenoten in Shaba te redden, maar tegelijkertijd veroordeelde zij de actie van de Franse regering, die in feite neerkwam op een louter militaire operatie die de veiligheid van de daar verblijvende Europeanen verder in gevaar kon brengen.

Frankrijk was zeer ontstemd door de publicatie, Mobutu reageerde kwaad en onze Europese bondgenoten lieten hun afkeuring blijken. België had opeens heel wat vrienden verloren. Het ergste - voor de regering - was wel dat iedereen ervan overtuigd was dat de Belgische minister Simonet de hand in het spel had. De stijl van het communiqué loog er niet om. Op 22 mei, telefoneerde ik in de ochtend met president Giscard d'Estaing en dankte hem voor het aandeel van de Franse légionairs in de redding van Belgische mensenlevens. Hij scheen mijn woorden te waarderen, maar liet wel opmerken dat monsieur Simonet hem ergerde. Een uur later werd in Frankrijk de inhoud van mijn telefoontje bekendgemaakt.

Het was uiteraard ook mijn plicht om de koning en de koningin ter zijde te staan bij de aankomst van de gerespatieerden in Melsbroek. Naast mij namen de ministers Chabert, Outers en staatssecretaris Anciaux plaats. Het is vrijwel onmogelijk om de aankomst van deze vluchtelingen, met hun verdriet, hun ontgoocheling, hun ellende, hun angst, met de juiste woorden te omschrijven. Zij stapten schichtig uit het vliegtuig, alsof de vijand hen daar stond op te wachten. Ze hielden de kinderen tegen het lichaam en zagen er bleek en ontroostbaar uit. Toch slaagden de meesten er nog in een paar woorden van dank te murmelen. Een man kreeg een woedeaanval en verweet luidkeels de regering dat ze niet vroeger was opgetreden. Ik groette ook nog een para die gewond was aan de voet.

Er ging van deze mensen een zeer ontmoedigende indruk uit. Vele vrouwen konden hun tranen niet bedwingen. Soms wilde iemand iets vertellen maar zweeg dan toch, met een gebaar van 'waarom nog?'. Kinderen droegen de sporen van verschrikking op hun gelaat, ogen vol onbegrip. 'We hebben vreselijke dingen meegemaakt', zei een jonge vrouw. 'Mijn man en ik zullen het wel te boven komen, maar kunnen onze kinderen dit ooit vergeten?' Op 22 mei werden de ministers van het Crisiscomité bij mij verwacht met hun verslagen, die een bijdrage zouden vormen tot mijn uiteenzetting in het parlement. Paul vanden Boeynants kreeg echter nog slecht nieuws vanuit Zaïre. In een kring van 30 km rondom Kolwezi zouden zich geen blanken meer bevinden. Er was echter niets geweten over de toestand in de rest van het land. Geruchten deden de ronde dat aanvallen werden voorbereid op Tsjikapa (Kasai) en Likasi, plaatsen waar wel honderd vijftig ontwikkelingshulpverleners verbleven.

In het Comité besloten we de operatie Kolwezi te beëindigen en de para's de opdracht te geven zich terug te trekken op de basis van Kamina in afwachting van de thuisreis. Een versterkt bataljon met materiaal en vliegtuigen zou daar gehandhaafd blijven 'gedurende de periode van onzekerheid'. Ten slotte stelde ik het Comité op de hoogte van de politieke inhoud van de toespraak die ik had voorbereid. Zij werd lichtjes aangepast en goedgekeurd.

Later in de namiddag werd me door het leger gevraagd of onze para's langer in Kamina mochten blijven, om 79 ontwikkelingshulpverleners en 939 bedienden van Gécamines op te vangen die in Likasi onderdak hadden gezocht. Minister van Defensie Vanden Boeynants stond erop dat ik in het parlement het gebrek aan betrouwbare informatie tijdens de operatie zou beklemtonen, evenals het belang van internationale factoren, met name de Oostwest relaties; hoe ook brandstof de actie had bepaald en hoe nadelig de grote ruchtbaarheid werkte die door de media was gegeven aan alles wat deze expeditie betrof

40 JAAR GELEDEN ADVISEERDE MEN HEM...

Uit Symphonie M.N.

Toen we om halfelf opnieuw bijeenkwamen, werd ons meegedeeld dat de FAZ (Forces Armées Zaïroises) zich verzette tegen het vertrek van de blanken uit Likasi. De Belgen in Lubumbashi verzochten om een dringende levering van wapens. De zwarte bevolking nam meer en meer een vijandige houding aan. Zij kon het niet aanvaarden dat de blanken werden gered terwijl de zwarten achterbleven als mogelijke prooi voor de opstandelingen.

Mij werd gevraagd om contact op te nemen met president Mobutu om de evacuatie van vrouwen en kinderen te regelen. Toen echter in de discussie ook Tsjikapa werd vermeld, waren de socialistische ministers en Hektor de Bruyne plots niet meer bereid om daar zonder meer mee in te stemmen. Ook lieten de Fransen weten dat ze niet graag alleen in Kolwezi wensten te blijven. **'Tien para's dood is minder erg dan tien blanken dood in Kolwezi', was het onthutsende antwoord van Simonet.**

Even na middernacht kreeg ik Mobutu aan de telefoon. Hij weigerde mensen te laten vertrekken uit Likasi en Lubumbashi. 'Breng er liever enkele pelotons van uw soldaten onder, die kunnen er zich in de kantine amuseren met de mijne', zei hij. Hij beloofde me de volgende dag op te bellen. Hij zou contact met me opnemen vanuit Parijs, waar hij werd verwacht.

In het parlement

De mededeling aan het parlement was zakelijk-informatief bedoeld. Ook de televisie was aanwezig. André Damseaux, namens de liberalen, nam het woord na mij. Hij hield een opgewonden schimprede. Sterk aangedikt gaf hij lucht aan een neokolonialistische mentaliteit. Zijn verering van de Franse politiek bepaalde de strekking van zijn toespraak. Hij deed me denken aan een druggebruiker. Het debat was ergerniswekkend, met te veel sprekers, vooral van de liberale oppositie.

Simonet, geobsedeerd door de televisie, had hemel en aarde bewogen om vroeg te mogen spreken. Ik had hem echter aangeraden om zich niet over te geven aan zijn natuurlijke neiging die erin bestond de waarheid tot een karikatuur te vertekenen. Helaas, mijn woorden waren boter aan de galg. Hij verviel in volstrekt nutteloze polemieken en persoonlijke aanvallen. Vanden Boeynants op zijn beurt deed zichtbaar een inspanning om zijn overtuiging over te planten op het parlement. Af en toe was hij zelfs pathetisch en kreeg hij het gehoor van de Kamerleden. Ook Lucien Outers stond zijn man, al had ik hem graag wat meer cijfers horen citeren.

Het was mijn taak het laatste woord te voeren en het debat af te sluiten. Ik maakte een vergelijking met de gebeurtenissen in 1964, toen de liberalen ook in de oppositie zaten. Ik verwees naar de Britse auteur Hilaire Belloc, die er ooit op treffende wijze op had gewezen dat we onze grootste vergissingen begaan door de geschiedenis achterstevoren te lezen. Hoe zou men hebben gereageerd als de regering pas zou hebben ingegrepen nadat er veel slachtoffers waren gevallen? Uiteraard kon ik hier niets zeggen over de inspanningen die ik had geleverd om in de regering tot een beslissing te komen. Ik bracht ook nog hulde aan onze militairen en sprak mijn bewondering uit voor de moed en de houding van onze landgenoten in Kolwezi. Volgens het kamerreglement kan de oppositie nog altijd om het woord vragen nadat een minister heeft gesproken. Dit keer gebeurde dit door Jean Defraigne. Hoewel de toespraken van de Luikenaar gewoonlijk niet van kwaliteiten gespeend waren, toonde hij zich bij deze gelegenheid zo beledigend dat ik het niet de moeite vond aan hem nog één enkel woord te verspillen. Het is een oude waarheid die zegt dat weinigen het waard zijn dat men hen tegenspreekt.

Bij mijn thuiskomst vertelde mijn vrouw wat ze op de televisie had gezien. Nummers zoals Damseaux en Defraigne waren een walg in haar oog.

Met Mobutu in Parijs

Gevolggevende aan de wens van de regering om president Mobutu te ontmoeten vloog ik op 24 mei met een legervliegtuig naar Parijs, vergezeld door de ambassadeurs Alfred Cahen en Prosper Thuysbaert. Volgens de gewoonte van de president begon het onderhoud met een tête à tête. En zoals te verwachten was, hief hij een litanie aan over het gedrag van minister Simonet. Ik zweeg tot de storm was gaan liggen. Vervolgens verduidelijkte ik het doel van mijn komst en vroeg hem hoe we opnieuw konden komen tot normale verhoudingen tussen onze beide landen. Mobutu knikte instemmend. Na een ogenblik zei hij dat het in de huidige omstandigheden - de Katangese gendarmes kwamen uit Angola - ondenkbaar was dat Simonet een bezoek zou afleggen aan Rwanda. Daarop vroeg ik of vrouwen en kinderen uit Likasi en omgeving mochten worden geëvacueerd. Hij kon daarmee instemmen op voorwaarde dat onze para's zouden opereren vanuit Kamina. Het vertrek moest bovendien onopvallend zijn.

Het veiligheidsprobleem vormde onmiskenbaar een van zijn grote zorgen. Er zouden opnieuw Marokkaanse soldaten naar Zaïre komen en ook de Fransen zouden twee regimenten para's, Zairese rekruten, opleiden. Hadden we echter niet altijd de stelling verdedigd dat de Afrikaanse landen zelf voor hun veiligheid instonden, eventueel met logistieke steun van Europese landen? Was dit een eerste poging om daartoe te komen? Vervolgens liet de president de twee Belgische diplomaten binnenkomen, evenals zijn eigen delegatie, en hij nodigde het gezelschap uit om in de stad te gaan lunchen.

Senaat: Simonet doet het weer

Lang kon ik niet in Parijs blijven want in de Belgische Senaat was het debat begonnen over de operatie Kolwezi. Nauwelijks terug in de Wetstraat kon ik al merken dat het een moeilijk debat was. Simonet had in zijn toespraak de Belgische ambassadeur in Kinshasa, Ritweger de Moor, aangevallen. Hij had zelfs passussen voorgelezen uit vertrouwelijke telegrammen van de ambassadeur. Dit was uiteraard zeer slecht overgekomen. Ik vroeg me af wat hier het nut van was en waarom de minister toch altijd herrie wilde schoppen.

In mijn eigen toespraak ging ik dieper in op de verklaring die baron Kronacker in 1964 had afgelegd. Die had toen de morele stelling verdedigd dat op dramatische ogenblikken, wanneer de reputatie van het land op het spel staat en wanneer er een strijd om mensenlevens wordt geleverd, de politieke tegenstellingen moeten worden opgeschort om gezamenlijk de eer van de natie te redden. Ik betreurde het dat nu niet dezelfde edele houding werd aangenomen.

De volgende dag al kwam er een reactie van Mobutu: hij beschouwde de aanval op Ritweger als een aanval op hemzelf. Het zou weer moeilijker worden om de relaties met Kinshasa enigszins te normaliseren.

26 mei liet me geen tijd om het incident zo veel mogelijk in te dijken: 's Morgens vond de kabinetsraad plaats en vervolgens moesten we een conventie met het Gemeenschappelijk Front der Vakbonden van Openbare Diensten goedkeuren en ondertekenen. In de namiddag bespraken we de zogenaamde anticrisiswet, een belangrijk punt van het regeringsprogramma. Tussendoor sprak ik ook nog - afzonderlijk uiteraard - met de presidenten van Burundi en Rwanda. Ook bracht Ecevit, de eerste minister van Turkije, me een bezoek. Ik kende hem al een tijdje en gedachtewisselingen met hem waren nooit banaal. In elk van de drie gesprekken kwam de kwestie van de aanwezigheid van Cubanen in Afrika ter sprake. Het waren echter steeds mijn gesprekspartners die het probleem opwierpen, niet ik.

Ook bij deze politici kwam de vrees voor onveiligheid telkens weer aan de oppervlakte. Economische maatregelen en bijstand voor de veiligheid vormden de hoofdzorgen van de bezoekers. En onze minister van Landsverdediging kon alleen maar twee studiebeurzen per land aanbieden

Berichten kwamen binnen. De rapporten van kolonel Blum van de luchtmacht en kolonel De Poorter van de para's vermeldden dat een groeiende onrust in Shaba wel eens zou kunnen omslaan in paniek. Als de situatie niet werd genormaliseerd viel te vrezen voor een reactie van het Zairese leger. Nieuwe vragen werden gesteld.

Wat moesten onze para's doen als ook mannen mee wilden vertrekken bij de evacuatie van vrouwen en kinderen? Was een militair optreden toegelaten bij ernstig gevaar?

Glazenmaker Blanden - Glashandel Elaerts BVBA

Naamse steenweg 63

3052 Blanden

0495 695891 Guy

Guido.elaerts@skynet.be

0488 407367 Robby

Robby.elaerts@skynet.be

Het Crisiscomité besliste dat de mannen mee aan boord mochten worden genomen, op voorwaarde dat het onopvallend gebeurde. En de para's mochten inderdaad optreden, op voorwaarde dat zij eerst Brussel op de hoogte brachten van de toestand. De regering zou dan overwegen welke houding ze definitief zou aannemen.

Navo-top in Washington

Op dag 29 van de bijzonder bewogen maand mei stond er in Washington een bijeenkomst van de Navo-top op de agenda. Bij de landing in New York werd ik al gebriefd door consul-generaal Ernemann over de topics of the day in de Verenigde Staten. Hij raadde me aan vooral ook het probleem van de Lunda's niet te onderschatten bij de behandeling van Afrika. Meer dan 200.000 mensen van deze etnie leefden als vluchtelingen in Angola en zochten naar een oplossing voor hun moeilijkheden. In Shaba zou nooit vrede heersen als er voor deze kwestie geen oplossing werd gevonden. Ook de Amerikanen toonden bijzonder veel belangstelling voor Afrika. Zij stelden voortdurend de vraag of Mobutu wel in het reine zou kunnen komen met Shaba.

In de kranten die ik op 30 mei bij mijn aankomst in Washington vond, las ik dat er een akkoord tussen de presidenten Carter en Giscard d'Estaing tot stand was gekomen over een veiligheidspolitiek voor Afrika. Dit leek me groot nieuws te zijn.

De NAVO-meeting werd ietwat teatraal geopend in het Kennedy Centre. De stoelen waren alfabetisch opgesteld op een verhoog, zodat ik, wanneer de bazuinblazers de lidstaten opriepen, als eerste - B for Belgium - een trapje opklom om mij naar mijn plaats op de tribune te begeven. Vervolgens hield iedere afgevaardigde een korte toespraak en de vergadering kon beginnen. In een ander lokaal evenwel. De Franse minister van Buitenlandse Zaken, Louis de Guiringaud, zag nog even de kans me te zeggen dat president Giscard d'Estaing de Belgische houding in de Kolwezi-kwestie waardeerde. Frankrijk kon Simonet echter niet meer luchten.

Het vrij informele debat, met persoonlijke en waardevolle interventies van de leden, ging hoofdzakelijk over de ontwapeningsproblematiek, met inbegrip van de debatten daaromtrent in de Verenigde Naties en de houding van de Veiligheidsraad. Ook het thema van de politieke samenwerking onder de lidstaten kreeg aandacht.

We lunchten samen in een zaal waar, bij onze intrede, een orkestje Eine kleine Nachtmusik speelde. Wel wat vroeg naar mijn gevoel, want we hadden nog heel wat werk te verrichten.

's Namiddags volgde het formelere gedeelte van de geplande dagorde. Daarbij werd ook mij, officieel, het woord verleend om de positie van mijn land ietwat uitvoeriger uiteen te zetten. Van de overige leden vielen me

Bloemenrijk

Mechelsesteenweg 182 3020 Herent
Tel: 016225790 Fax: 016290413
Openingsuren: elke dag van 9 tot 18.30 uur
Zondag van 9 tot 16.00 uur
Maandag gesloten

Bloemen, planten en zoveel meer...

vooral de standpunten op van de Canadese eerste minister Pierre Trudeau, met wie ik door vriendschapsbanden was verbonden, en de veiligheidsadviseur van president Carter, Zbigniew Brzezinski. Deze laatste had het vooral over China.

Ik merkte wel dat secretaris-generaal Joseph Luns, na afwerking van zijn program, de boeiende namiddag wilde gebruiken om een paar onderwerpen die niet uitdrukkelijk waren geagendeerd, aan bod te laten komen. Helemaal onverwachts richtte hij zich tot de Guiringaud en tot mij, met het verzoek de overige leden wat meer uitleg te verschaffen over de toestand in Shaba. Ik liet de Franse minister beginnen en zette vervolgens uiteen wat Shaba economisch betekende, hoe belangrijk die provincie was voor Zaïre en waarom België had beslist om tot humanitaire hulpverlening over te gaan na de invasie van de Katangese gendarmes. Ik voegde er vanzelfsprekend een paar punten uit de brandende actualiteit aan toe en schetste het probleem van de Lunda's. Mij viel wel op dat nagenoeg iedereen wenste tussenbeide te komen in het debat, te beginnen met de Britse premier James Callaghan en de Deense premier Anker Jørgensen. De Deen vond er blijkbaar genoeg in iedereen de les te spellen.

Pierre Trudeau bleef nog een hele tijd met me praten en scheen zich werkelijk voor de Zaïrese ontwikkeling te interesseren. De aanwezigheid van Cubanen in Afrika verontrustte hem. De Portugese premier Antonio Eanes was al even vriendelijk en bezorgde me ongevraagd nuttige inlichtingen over de toestand in Angola en hoe ik daar wellicht tot een politiek gesprek kon komen. Portugal, dat nochtans een koloniale oorlog had gevoerd, bleef op intelligente wijze in contact met Afrika.

Zo werd het langzamerhand tijd om ons klaar te maken voor de feestavond bij de president van de Verenigde Staten, Jimmy Carter.

Diner bij president Carter

Wat het diner betrof, verheugden we ons in een uitnodiging van het Witte Huis. De prachtige zomeravond leende zich tot een politieksociale gebeurtenis van betekenis, en nog wel in de openlucht. Een uitstekend orkest zorgde voor de nodige sfeer en zodra de maaltijd was begonnen wandelden een tiental violisten en, jawel, een accordeonist, tussen de tafels en vergastten de genodigden op bekende melodieën. Welke maatstaven het protocol hadden beheerst, kon ik natuurlijk niet raden, maar ik had een plaats gekregen tussen de vroegere minister van Defensie Clark Clifford en zijn vrouw. Het hoofd van die man trof me geweldig. Het leek wel een model voor een monument: stoer, expressief, karaktervol. Zo had ik me altijd een grote sachel voorgesteld. Hij bleef evenwel gedurende een hele tijd opvallend zwijgzaam. Ik veronderstelde dat hij wat absent minded was. Hij liet zijn vrouw het gesprek voeren en die deed dat blijkbaar met veel genoeg.

Later in de avond begon hij me dan toch vragen te stellen: over België, over Afrika uiteraard, over Amerika, over oorlog en vrede. Het leek wel alsof hij zichzelf eerst moed had willen inspreken alvorens mij toe te vertrouwen wat hem zo zwaar op het hart lag: Vietnam. Hij had behoord tot diegenen die hadden beslist om in dat land de Vietcong te bestrijden. In democratische kringen was hij een van de grote 'adviseurs' geweest naar wie in de regering werd geluisterd. Nu bekende hij me zich over Vietnam te hebben vergist. Hij keek recht voor zich uit en het was alsof hij aan een onzichtbare biechtvader wilde verduidelijken wat zijn gemoed bezwaarde. In democratische families was men opgevoed met de vermaning moed te tonen tegenover totalitaire regimes en dictators, vertelde de voormalige minister. Dat hield in dat er tijdig moest worden opgetreden om catastrofes te voorkomen en onverlaten niet aan de macht te laten komen, zoals in de jaren dertig. Clifford kuchte en vervolgde zijn verhaal. 'We leefden met de overtuiging dat een reactie tegen het nationaalsocialisme in 1936, toen Hitler de linker Rijnsoever bezette, een oorlog onmogelijk zou hebben gemaakt. We geloofden daar vast in. Met de agressie van de communisten in Vietnam wisten we dat het onze plicht was om de vestiging van een communistisch-leninistisch regime te verhinderen. Ik steunde dan ook een militair optreden in dat land. Tot ik tot de conclusie kwam dat onze inschatting van de situatie verkeerd was geweest.' En toen keerde hij zich plots tot mij: 'Kunt u zich voorstellen: een verkeerde inschatting om oorlog te voeren? Als ik denk aan al die slachtoffers...'

In 1969 maakte president Lyndon Johnson bekend dat het zijn minister van Defensie was geweest die hem het jaar voordien had aangezet om zijn politiek over Vietnam te veranderen. Het advies van Clark Clifford was beslissend geweest voor het staatshoofd. Hij had zijn baas ronduit verklaard dat de oorlog niet kon worden gewonnen. De enige rationele oplossing leek een militaire overeenkomst met Vietnam.

In de politiek moet inderdaad af en toe worden overwogen of geen verregaande beslissingen zich opdringen. Zelfs waar met bekwaamheid en verantwoordelijkheidszin wordt gewerkt weet men nooit met zekerheid of het

doel zal worden bereikt. En dan weiger ik te spreken over de gevallen waar die beide grote eigenschappen ontbreken. Denkt men ook daaraan bij de verkiezingen? Onder kiezers en kandidaten?

Die nacht sliep ik amper. In mijn hoofd speelden voortdurend Cliffords woorden: ‘door een verkeerde inschatting?’ Zoiets kon nooit meer worden hersteld. Ik had ontdekt hoe in de Verenigde Staten een vooraanstaand, succesvol man worstelde met dit vreselijke probleem. Waarschijnlijk zou het hem blijven achtervolgen tot aan zijn dood. Mijn gedachten verwijlden bij de vermoorde Nao Dinh Diem, de Zuid-Vietnamese die in het Amerikaanse engagement had geloofd en die ten slotte alles had verloren: de burgeroorlog, het regime, het leven.

Een beproefde wijsheid zegt dat het eten van kersen met grote heren gevaarlijk is. Het valt weliswaar moeilijk te loochenen dat de situatie in Vietnam, en in de Verenigde Staten zelf, zo uitzichtloos was geworden dat een ommekeer in het beleid niet meer kon worden tegengehouden. Maar, wee de achterblijvers, voor wie de weerslag van het vermoeden in de steek te zijn gelaten vreselijk om dragen is. Wie aan buitenlandse politiek doet, mag een dergelijke overweging nooit vergeten. Maar in de politiek wordt de pijn van de verkeerde inschattingen doorgaans alleen door de historici opgeroepen.

Op dit unieke avondfeest kwam na het eten de cultuur aan de beurt, waarmee een traditie van de westerse beschaving werd geëerbiedigd. Van op het grasperk konden we ongehinderd de danskunst bewonderen, op het tot toneel omgebouwde schelpvormige paviljoen. De beroemde George Balanchine, geboren in 1904 in Sint-Petersburg, had de choreografie ervan verzorgd. Een solist, wiens naam ik me niet meer herinner, gaf werkelijk verbluffende staaltjes van zijn talent. Ik besepte beter dan ooit welke risico's aan het beroep van danser zijn verbonden. En toen gebeurde het. Tijdens een pirouette struikelde hij en viel. In een wip stond hij weer recht en danste verder alsof er niets was gebeurd. Nadien vond haast iedereen dat de perfectie van de avond was gebroken door de vlek van die val.

Opnieuw Crisiscomité

Op 1 juni 1978 vloog ik terug naar Europa. In Parijs wachtte ambassadeur Ritweger de Moor mij op en vroeg me of hij me mocht vergezellen naar huis. Hij was verontwaardigd over de verklaringen die minister Simonet aan Le Monde had afgelegd. Die had opnieuw vertrouwelijke telegrammen geciteerd, ‘iets wat iedere ambassadeur doet sidderen, zelfs de Franse’. De diplomaat rekende op mij om hem te verdedigen.

Op 2 juni kwam het Crisiscomité nogmaals samen, dit keer in aanwezigheid van de kolonels De Poorter en Blum, en generaal Crekillie. Vanden Boeynants zat blijkbaar met heel wat vragen: Hoelang blijven onze para's in Zaïre? Mogen er ook para's in Lubumbashi verblijven? Wordt van de para's verwacht dat ze in Kolwezi onderdak vinden? Hoe moeten wij reageren als Zaïrese soldaten overgaan tot plunderingen? Wat doen we als deze soldaten in opstand komen? Kan Sabena nu al aan de evacuatie deelnemen? Overweegt de Belgische regering een vergoeding uit te betalen aan degenen die aan de operatie Kolwezi hebben deelgenomen?

Na een lange discussie werd er besloten pas maandag 6 juni de knopen door te hakken, na afloop van de conferentie die in Parijs was bijeengeroepen. Wij zouden daar pleiten om ook voedsel te sturen naar Lubumbashi. Duitsland en de Verenigde Staten werden aangespoord zich daarbij aan te sluiten. Het Comité vroeg me overigens ook om er bij president Giscard op aan te dringen dat de deelnemende landen er zouden worden vertegenwoordigd door een minister, en niet door hoge ambtenaren. Toen ik om negen uur de Franse president aan de telefoon kreeg, oordeelde hij echter dat er geen ministers aan de beraadslagingen konden deelnemen. De Verenigde Staten hadden immers een onder staatssecretaris gestuurd, in feite een ambtenaar. De president maakte van de gelegenheid gebruik om me persoonlijk te zeggen dat hij Simonet zijn interviews in de Washington Post en Le Monde verweet. Hij verwierp niet alleen bepaalde van de standpunten van de minister, maar nog meer verweet hij hem zijn indiscretie. De manier waarop deze belangrijke elementen werden uitgebracht, kon grote gevolgen hebben.

Op 20 juni kwam het Shabacomité opnieuw bijeen om de aanslepende verwarring in Zaïre verder te onderzoeken. Er werd besloten om de aanwezigheid van para's te behouden voor de voedseldistributie. Zodra dit initiatief beëindigd, mochten de militairen terugkeren naar België. Simonet had gepoogd de crisis in de staalnijverheid te binden aan de Zaïrepolitiek, hetgeen hij uitspeelde tegen de Société Générale, die grote belangen had in beide sectoren. Namens de Vlaamse socialisten legde Karel Van Miert twee eisen op tafel: geen hulp meer voor Zaïre zolang Mobutu aan de macht was en geen aankoop van legervliegtuigen F-16. We hadden in de regering juist de voedselhulp goedgekeurd en beslist om veertien toestellen F-16 aan te kopen.

Tot zover het uittreksel van de memoires van de toenmalige Eerste Minister Leo Tindemans.

Uit Sympathie M.N.

4.6. 20 Mei Memorial Day bij het 3de Bn Parachutisten. **Herdenking afgelast**

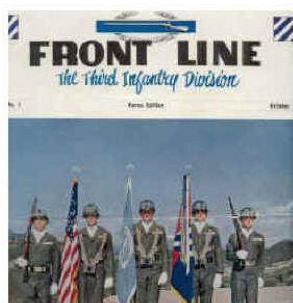
4.6.1. Korea

Artikel over het Belgisch Bataljon dat verscheen in Korea, in een Amerikaans dagblad

From the journal of the 3 US Division: " Frontline "

Belgische gezamenlijke strijd voor vrijheid.

(Overgenomen van de FRONT LINE gazette) in het kamp Pangori Korea.

In januari 1951 landde een groep vrijwilligers, bestaande uit het Belgische commando van de Verenigde Naties, in Pusan, Korea.

Het bataljon bestond uit 750 Belgische mannen en een peloton Luxemburgse mannen onder het commando van Lt-Kol. Albert Crahay De bruine mutsen, Belgen en de Luxemburgers, kwamen als vrijwilliger in Korea vechten. Zijn oorlogsreligie is "Eenheid maakt macht" (In unity there is strength)

In de maanden die volgden, demonstreerde de Belgische troepenmacht de ruime samenhang van de Verenigde Naties, door de getoonde

dapperheid tijdens het dienen onder Amerikaanse bevelhebbers. Hun stoutmoedigheid in de strijd was bijna ongeëvenaard onder de troepen in Korea.

Battle of IMJIN

De Belgische troepenmacht toonde opnieuw haar verworven reputatie als doorgewinterde gevechtsveteranen bij de slag om de Imjin; in de periode 20-26 april 1951 toonde het bataljon agressieve actie, waarbij het meer dan 30 keer het eigen aantal vijandelijke slachtoffers maakte. Communistische troepen voerden herhaaldelijk aanvallen uit die dapper werden afgeslagen door het Bataljon. Toen de fanatieke aanvallen hen dreigden te overweldigen, lanceerden de Belgen verwoestende bajonet-tegenaanvallen. Door het verdoven van mortiervuur en het effectief vertragen van de actie van de eenheid, konden andere bevriende troepen zich terugtrekken. Het was hier met de Luxemburgse Vrijwilligers en de Britse strijdkrachten dat het heldhaftige Bataljon een **PRESIDENTIËLE CITATIE VAN DE VERENIGDE STATEN** ontving voor zijn voortreffelijke optreden in de strijd.

Het Belgische bataljon verliet de Commonwealth Division op 20 augustus. Vanaf die tijd tot 30 september trainden ze in de 3de DIVISIE onder een instructieteam van de divisie, waarna ze opnieuw deel uitmaakte van de 15e INFANTERIE

Later werden ze verbonden aan de 1e CAVALRY DIVISIE en in de strijd van **BROKEN ARROW** vocht ze met grote vaardigheid en vastberadenheid. Het bataljon, dat het bevel kreeg om stand te houden, voerde vijf dagen en nachten lang een ononderbroken vijandelijke aanval uit. Op de zesde dag, toen de gevechten afnamen, bleef de positie in Belgische handen...

In juni 1952 trad de eenheid opnieuw toe tot de 15e INFANTERIE en werd ze ingezet in het **IRON TRIANGLE**-gebied.

CASUALITEITEN

Tijdens het Koreaanse conflict heeft het Belgische VN-commando meer dan 100 dode en vermiste mannen in actie zien omkomen. Een van de zes vermiste mannen keerde terug als krijgsgevangene. Zes van hen werden gedood, waaronder een gevechtspatrouille die in april 1951 door de Chinezen bij de rivier de Imjin werd geëxecuteerd.

Aan het einde van het Koreaanse conflict bleef het Belgische bataljon op zijn hoede. Strengere trainingsprogramma's werden uitgevoerd om de eenheid op een hoogtepunt van gevechtsklaarheid te houden.

DE BUITENGEWONE HELDHAFTIGHEID DIE DE LEDEN VAN HET BELGISCH DETACHEMENT VAN VERENIGDE NATIES TIJDENS HET HELE KOREAANSE CONFLICT AAN DE DAG LEGGEN, WEERSPIEGELT EEN GROTE VERDIENSTE VOOR ZICHZELF EN HUN VADERLAND.

4.6.2. Eerste naoorlogse Operationele Sprong en gewapende operatie v/h 3de Bn Parachutisten Uit "Dossier 1960" door Filip Thiebaut.

Verslag van Generaal Toon Everaert (in 1960 luitenant)

Boek van ere LtKol E. Genot

Boek van J. Luxen

Na de terugkeer in USUMBURA werden officiële verslagen gemaakt van de operaties.

Hier volgt het verslag van Luitenant Toon EVERAERT Commandant 2de Compagnie.

3Bn. PARACHUTISTEN

USA, 3 oktober 1960

2de COMPAGNIE

USUMBURA Ruanda-Urundi

Het 3Bn PARA te KINDU en KASONGO

Operationele sprong op KINDU

Op 14 juli 1960 verliet 3de PARA USUMBURA om in BAKA als operationele reserve te dienen. Na enkele alerten, met of zonder vertrek als gevolg, vertrok de 2de Cie eindelijk naar KINDU op zondag 17 juli 1960, om 06,00 uur. Ze was versterkt met het 1ste peloton (Adj VIVARIO (KRO) van de 1ste Compagnie en met het Peloton Mortieren. Het geheel stond onder bevel van de tweede Commandant Kapitein ANNE de MOLINA van het Bataljon, met enkele elementen van de Staf van het bataljon.

De opdracht was de volgende:

1. Het vliegveld en de stad innemen na parachutage en er het leven en de goederen van de Europeanen beschermen.
2. De FP (Force publique) ontwapenen.
3. Het gebruik van de wapens vermijden en een vriendelijke houding aannemen tegenover de Congolezen.

Om 09.55 overvliegen we het vliegveld van KINDU.

Alles was er rustig doch er stond een helikopter van de FP blijkbaar vertrekkensklaar. We springen, en tot grote schrik van iedereen, laat de helikopter zijn schroef draaien, stijgt op en maakt nog een ereronde rond de parachutisten in de lucht alvorens definitief te verdwijnen. Het was het enige gevaar dat ons bedreigde, want voor de rest was het vliegveld volledig rustig; slechts enkele burgers waren er die onze sprong met veel interesse bekeken. Het eerste deel van onze opdracht was dus direct vervuld.

Landing op KINDU Foto Padre Vander Gooten

Het tweede deel zou even gemakkelijk vervuld worden. De zwarte commandant van de FP wachtte ons op het vliegveld, vergezeld van zijn blanke "conseiller", de gewezen commandant van de compagnie. In de overtuiging dat we kwamen om samen met hen de orde te handhaven, waren ze fel verrast toen ze vernamen dat we hen kwamen ontwapenen. De wapens waren, nog allen in het magazijn behalve die van de wacht

Lt. Toon Everaert CO 2Cie met "Conseillier" op weg naar Kindu

De ontwapeningsoperatie verliep dan ook zonder incidenten. Pas 's namiddags zouden de gemoederen beginnen gisten. Het opleidingscentrum van de Force Public van LOKANDU, waarin zich ongeveer 1500 manschappen bevonden, ligt 60 km ten noorden van KINDU. Van die 1500 zijn er ongeveer 1200 rekruten, en onder hen vindt men semi-évolués, post-primairen en jonge gegradueerden die pas uit de school van LULUABURG zijn gekomen en

het zaad vormen van LUMUMBA'S agitatie. Onze opdracht liet ons niet toe dit opleidingscentrum bij verrassing in te nemen en we moesten lijdelijk toezien – of liever vernemen langs de radio hoe de Kongolese chefs van de FP-groepering in STANLEYSTAD aan LOKANDU opruiende raad en orders gaven en hoe de spanning in LOKANDU steeg. Ondertussen slaagt de transportonderofficier erin vijf artillerietractoren en 8 jeeps, bestemd voor de FP, te bemachtigen en ... te doen rijden.

's Avonds vernemen we dat de blanke ex-commandant van de compagnie van KINDU door zijn mannen beschuldigd wordt, de para's te hebben geroepen, en dat hij door hen wordt gevangengehouden. Een sectie wordt er naartoe gestuurd en de commandant mag tenslotte in zijn huis gaan logeren. De sectie, onder bevel van Sgt C. Vandeput (KROO) (*), bestaande uit een ploeg MiMo met Kpl Felix Vande Kerkhoven(*), Mortier Sdt Vantiggel en Sdt Camille Reynaert (*), Mi .30 Sdt Filip Thibaut(*) en Ploeg Fus, Kpl De Keersmaker, Sdt Bonte(*), Sdt Verhaegen, Sdt Van Hoeyweghen en Sdt De Witte, stelt zich daarna op in roadblock, op de weg van LOKANDU.

De meest huiveringwekkende vertelsels over onze tussenkomst in KINDU worden uitgezonden; uit STAN krijgen wij zelfs het order, eerst van een kongolese kolonel, daarna van een zogezegd UNO-officier, om KINDU onmiddellijk te evacueren. Aan het opleidingscentrum wordt tezelfdertijd het bevel gegeven zich met de wapens te verzetten tegen elke tussenkomst van onzentwege. We vernemen ook dat het blanke kader van LOKANDU als gijzelaar gevangengehouden wordt.

18 Juli in de voormiddag, neemt een Belgisch landbouwingenieur die in dienst van de Congoleze Spoorwegmaatschappij (CFL) contact met kapitein Anne de Molina. Hij vertelt hem dat hij zonder nieuws zit van de 'bark' (soort lichter) die via de Lualaba rivier de stad Kindu dient te bereiken. De ingénieur vraagt of de para's hem willen vergezellen bij zijn zoektocht naar de verloren 'bark'.

De pelotonscommandant van peloton C van de 1ste Cie, Adj Vivario (KRO) biedt zich aan om de patrouille te leiden. Zijn opdracht "met een motorboot de rivier af te varen, om de verloren boot de 'Namur' op te sporen en deze eventueel tot aan zijn bestemming te escorteren. In de wetenschappelijke veronderstelling dat hij hierdoor het kamp van Lukandu zou passeren, moest hij proberen, nadere inlichtingen te verzamelen over het garnizoen daar, zonder voet aan wal te zetten en dit onder geen enkel beding. De actieradius van de patrouille was afhankelijk van de beschikbare voorraad brandstof bij het vertrek...

Hij krijgt 11 man ter zijne beschikking. De 12 paras, samen met de ingenieur en een Congolees scheepten in, iets voor de middag op een motorboot (De Vedette) om op de stroom een lichter tegemoet te varen die al moest aangekomen zijn en waarvan men nog geen nieuws heeft. Misschien is hij aangerand door de muiters van LOKANDU en men vreest er ergste want hij heeft een lading bier aan boord.

...de ingenieur begint zich steeds ongeruster te maken en begint op den duur zelf serieus aan de kansen te twijfelen om de "Namur" terug te vinden, te twijfelen....

(*) Allen lid van de regionale Leuven

...de patrouille die strikte bevelen kreeg van kapitein Anne de Molina, om zich op redelijke afstand te houden en geen onnodige risico's te nemen, maar Adj Vivario (KRO) gaat volledig af op de eventuele streekkennis van de ingenieur. Deze begaat ook een kapitale inschattingsfout: hij houdt geen rekening met de beschikbare brandstof en waagt zich veel te ver. Feit is dat ze zonder brandstof vallen en als orgelpunt leggen ze aan op de oever van waaruit er even voordien geschoten werd. Zij worden ontwapend en gevangengenomen.

Ondertussen is Minister TSHOMBA, van de provinciale regering van KIVU, in KINDU aangekomen, en samen met de zwarte districtscommissaris OMARI, beginnen ze met de muiters van het opleidingscentrum te parlementeren. De blanke ex-commandant wordt er als het ware voor een volkstribunaal gesleurd. Tegenover zijn ganse compagnie, waarin eenieder op elk ogenblik het woord neemt, moet hij zich verantwoorden over het feit dat de para's gekomen zijn. TSHOMBA verwijt aan de commandant zijn zoezegd onhandig optreden doch laadt de schuld op zijn – enigszins begrijpelijke – miskening van de Bantoeziel. Hij slaagt erin de commandant vrij uit te laten gaan. Op dat ogenblik neemt diens functie van blanke 'conseiller' zonet officieel, dan toch feitelijk een einde.

Dezelfde avond vernemen we, 2de Cie, dat de patrouille, onder leiding van Adj. Vivario (KRO), op de stroom gevangengenomen werd door de muiters. Op enkele kilometer ten noorden van de stroom waren ze aan wal gegaan en vielen ze in een hinderlaag. Minister TSHOMBA besluit van 's anderdaags naar LOKANDU te gaan om te trachten hen vrij te krijgen.

Kapitein Anne de Molina neemt contact met BAKA (Basis Kamina), waar de operationele staf en de rest van het bataljon zich bevindt. Hij vraagt er ook om versterking. Zo stijgen op 19 juli, vijf C-119 toestellen op vanuit Lumwe met de rest van het 3de Para. Het ganse bataljon bevindt zich in Kindu (uitgezonderd een 30tal manschappen van de stafcompagnie, die Mamono een missie uitvoeren. De verschillende mogelijkheden om de sectie van Adj. Vivario (KRO) te bevrijden worden door de Staf van het 3de Bn bestudeerd. Er wordt bekeken welke de mogelijkheden zijn van een operationele sprong in de omgeving van het kamp van de F.P. Maar al gauw beseft men dat zonder het voordeel van de verrassing dergelijke optie al te veel risico's inhoudt. Dit zowel voor de uitvoerders als voor de gijzelaars. Een tweede mogelijkheid is om via onderhandelingen hun vrijheid af te dwingen. Deze optie wordt dan in eerste instantie naar voor geschoven.

Voor het geval de onderhandelingen zouden mislukken blijven twee C-119 ter beschikking en worden vier 'Harvard' gevechtsvliegtuigen naar het vliegveld van Kindu overgevlogen en klaar gehouden.

Dinsdagmorgen beslist de bataljonscommandant, Majoor Lessire om onmiddellijk een intimidatie operatie te lanceren tegen LOKANDU, zonder de terugkomst van TSHOMBA af te wachten. Wij ontmoeten TSHOMBA onderweg: zijn tussenkomst is vruchteloos geweest doch hij zal terugkeren met een 'getuige' die in LOKANDU zal vertellen met welke machtsontplooiing de para's op de weg naar LOKANDU staan. Gedurende heel deze operatie stond de 1Cie in stand-by op het vliegveld, klaar om op LOKANDU gearachuteerd te worden indien nodig.

Lt. A Everaert een beetje rust is welkom.

Op woensdag 20 juli 1960 bereiken ons alarmerende berichten over de situatie in KASONGO. Een verkenning per Harvard levert geen positieve inlichtingen op 's Anderendaags, op bevel van BAKA, herneemt het bataljon een mars op LOKANDU met het doel het gegijzelde blanke kader van het centrum te verlossen, alvorens de wapens op te eisen. De Harvards signaleren een hinderlaag op 10 Km voor het kamp: een honderdtal zwarte soldaten, dat in een dikke stop op de weg staat en met wapens zwaait. De colonne stopt, er worden enkele schoten gewisseld, dan weer gepalaverd. Ondertussen geraakt de peloton chef van het peloton Recce gevangen. De Congoleze

parlementariërs beginnen ellenlange gesprekken met hen. Kapitein Desprechins die drie jaar bij de F.P. als opleidingsofficier doorbracht, kent zeer goed de mentaliteit van de Congolese soldaten en spreekt zelfs hun taal (het Lingala). Hij toont zich uiterst kordaat en gebruikt dreigende bewoordingen. De gevangenen dienen ten laatste tegen de avond vrij te zijn. Zo niet zal het kamp aangevallen worden door de jachtvliegtuigen en parachutisten (de meeste zwarten hadden een heilige schriek van de Rode en Groene Mutsen) De dreigementen van kapitein DESPRECHIENS missen blijkbaar hun doel niet: de gevangenen en de gijzelaars worden na 24 uur te zijn vastgehouden, weer vrijgelaten.

Operatie KASONGO

's Anderdaags 's nachts krijgt de 1ste compagnie order van BAKA om te vertrekken naar KASONGO. Ze steken bij nacht de stroom over doch worden al na enkele uren teruggeroepen, vóór ze KASONGO hebben kunnen bereiken.

Drie dagen later krijgt de 2de en 3de Peloton, met oa Sgt dd Leo Van Dijck (*), Sdt Richard Vanden Bulcke (*), Sdt Georges Loos (*) Kpl Henri Baetens (*), Sdt Willy Huysmans (*) het bevel naar KASONGO te vertrekken. De FP heeft de stad bezet, blanken verontrust, de zender van de TP (travaux publics,) aangeslagen, maar alles zonder gewelddaden.

Onze opdracht is identiek als die van KINDU:

- Beschermen van leven en goederen van de blanken
- Ontwapenen van de FP
- Het contact vermijden, en zelfs verboderen.

We komen voor KASONGO rond 15.00 uur. De Cie splitst zich in drie, twee elementen voeren een soort tangbeweging uit terwijl de zuivering begint tussen de twee. Het peloton van links valt plots op een groepje FP-soldaten – waarschijnlijk een soort dissidenten die met hun familie beslist hadden buiten het kamp te gaan wonen – en gedurende een tiental minuten staan beide kampen met het geweer in aanslag tegenover elkaar zonder te vuren. De politie maakt gemene zaak met de FP, zodat het onmogelijk is die elementen te omsingelen. Door de manschappen in ter plaatse rust te zetten, met het geweer aan de voet slaagt de Cie commandant erin de situatie ene beetje te ontspannen, tot de S3 aankomt en in Lingala tracht te onderhandelen. Zonder succes echter en het incident eindigt met de vlucht van de soldaten en de politie zonder dat er een schot gelost werd. We gaan verder om de rest van het garnizoen te ontwapenen doch op de weg naar het kamp merken we tijdig een weerstand op, de compagnie wordt ontplooid, om het kamp zo goed en zo kwaad mogelijk te omsingelen doch ondertussen zijn er enkele soldaten terug gekomen op de plaats van het eerste treffen, waar onze radiojeep zich had opgesteld met horizontale antenne. Een peloton wordt teruggestuurd naar de plaats, zodanig dat de voorgenomen omsingeling herleid wordt tot de bezetting van één flank. Vóór ons, op 100 meter, en tegen de rand van het kamp, bevinden zich een dertigtal gewapende zwarte soldaten die allen door elkaar schreeuwen. Wij beschikken over twee recce jeeps en een peloton. Terwijl de jeeps traag naderen stormt plots één van de zwarten naar voor al roepend “Au nom du Seigneur”. Het vuur wordt geopend, en terwijl wij naderen met vuur en beweging slaan de zwarten op de vlucht, 4 doden achterlatend. Langs onze kant zijn geen gekwetsten.

's Anderendaags begint de evacuatie van de blanke burgers. De compagnie moet ter plaatse blijven tot de laatste blanke geëvacueerd is. De mensen geven alles op. De boekhouder van COTONCO (katoenmaatschappij) overhandigt ons de sleutel van de brandkoffer waarin nog 160.000 frank zit, “te besteden of in de stroom te werpen”, zoals we willen. Zelfs de missionarissen besluiten te vertrekken. De dag zelf zijn er drie Dakota's van SABENA die een vijftigtal burgers evacueren. Dezelfde dag beginnen ook de patrouilles die tot taak hebben de geïsoleerde colons en katoenagenten in de brousse, naar KASONGO te brengen.

Na het vertrek van de Dakota's vertrekt ook de rest van het bataljon terug naar KINDU, over SAMBA, waar zich een van de modernste oliefabrieken van Kongo bevindt. In SAMBA is de toestand niet rooskleurig. De blanken zijn allen vertrokken, behalve de stationschef van de spoorweg. De fabriek is gesaboteerd – gelukkig niet erg – en de zwarten zijn er ook aan het plunderen geslagen.

(*) Allen lid van de regionale Leuven

Het peloton Recce blijft er gestationeerd, slaagt erin van nog enkele blanken uit de brousse te verzamelen en escorteert ze dan tot SENTERY, waar de colonne toevertrouwd wordt aan een escorte van de 11de Onafhankelijke Compagnie.

Wanneer de rest van het bataljon aankomt aan de Lualaba (KINDU) slaat de veerboot op de vlucht. De achtervolging wordt ingezet met een andere motorboot. Enkele fluviale manoeuvres en een paar schoten volstaan om de veerman tot betere gevoelens te brengen.

De blanken die in KASONGO verzameld werden, worden nu geëscorteerd tot halweg KONGOLO, vanwaar ze kunnen verder rijden naar ALBERTVILLE, KASONGO zelf toont een beeld van totale verlatenheid; geen enkele inlandse autoriteit is nog ter plaatse, de helft van de winkels en magazijnen zijn geplunderd, REGIDESO (watermaatschappij) is gesaboteerd, nog enkele blanken blijven bij ons: de gewestbeheerder, de directeur en een mecanicien van COTONCO, en nog enkele andere agenten. We slagen erin REGIDESO op gang te brengen. Onze dokter biedt zijn diensten aan in het hospitaal maar hij wordt afgewezen door de zwarte verplegers die zelf de operaties zullen uitvoeren. De plunderingen worden met zeer grote moeite belet want de zwarten zijn zeer driest: wanneer we verschijnen laten zij vallen wat ze dragen en komen tien minuten later terug om hun last terug op te nemen.... Onder geleide van enkele blanken die nog gebleven waren gaan wij ook in de huizen de meest waardevolle voorwerpen inpakken: alles zal vertrekken langs ALBERTVILLE door de zorgen van COTONCO.

In overleg met de blanke gewestbeheerder besluiten we het stoffelijke overschot van LIPPENS en DE BRUYNE, deHEUSCH, PONTHER en de WOUTERS d'OPLINTER uit het monument te halen en op te sturen naar de basis van KAMINA om ze te vrijwaren van een mogelijke grafschennis. Dit besluit werd geïnspireerd door de volgende beschouwingen.

- In 1953, wanneer het nieuwe monument werd ingehuldigd en de kisten uit het oude monument bij de stroom werden overgebracht, was er een zekere agitatie onder de inlanders die aan die doden onrustwekkende krachten toeschreven.
- Door zijn opschriften had dit monument een uitgesproken anti-Arabisch karakter; het grootste deel van de bevolking in die streek was moslim, en het gerucht deed de ronde dat de UNO troepen die ons zouden aflossen, Noord- Afrikanen waren. En heeft Nasser niet het monument van de Lesseps doen springen?
- In 1918 al hadden de Duitsers het monument van LIPPENS en DE BRUYNE gedynamiseerd.

Herhaling van de schennis van deze schone doden zou een spijtig element te meer zijn in heel deze verwarrende Kongo tragedie. Het feit dat de blanken vertrokken en hun auto's en frigo's achterlieten, maar hun doden meenamen heeft op de bevolking een diepe indruk nagelaten

Op 2 augustus werd de 2de compagnie afgelost door een

Mali UNO-detachement. De installaties van COTONCO waren zo goed als intact gebleven, en dankzij de aanwezigheid van de directeur en de mecanicien kon al gedurende ons verblijf het werk hervat en het inlands personeel betaald worden. Enkele dagen later kwamen er al blanke agenten terug en het leven van de streek ging verder.

Gedurende deze operatie door het Rgt Para-Commando's vielen er vier Paracommando's op het veld van eer: Soldaten: Hosselet, Delahaut, Sosnowski en Renard.

5. Toekomstige activiteiten

5.1. Door onze regionale Leuven of waaraan wij deelnemen.

5.1.1. Maandelijkse schietbeurt

Verlof tot 15 Augustus, 7 september, 5 oktober, 2 november en 7 december

Deze dagen worden onder voorbehoud voorzien voor de schietsectie van de Vriendenkring Para-Commando Reg. Leuven, in de schietstand van de "GRIZZLY's", gelegen Burdasteenweg, 9 te 1830 - Machelen, dit telkens op een maandag van 19.00 tot 22.00u.

Aanpassingen van kalender zijn mogelijk. De schutters zullen hierover tijdig verwittigd worden. Verdere inlichtingen bij onze schietverantwoordelijke Johnny Willems.

5.1.2. Nationale Feestdag te Leuven **Afgelast**

Geachte Omwille van het coronavirus, heb ik beslist om dit jaar de traditionele viering van de nationale feestdag met een Te Deum en receptie niet te laten doorgaan.

Lodewijk De Witte Provinciegouverneur

5.1.3 **Deelname aan de Airborne Forces Day te Portsmouth (UK) 13-16 Aug.**

De A.F.D. heeft plaats op zaterdag 15 Augustus.

Vertrek donderdag 13 Augustus met Ferry (Calais of Duinkerke – Dover).

Van Dover naar Duxford en bezoek aan het Imperial War Museum. Het vroegere Para museum van Aldershot is naar verhuisd.

Van Duxford via London naar Portsmouth

Overnachting in Portsmouth in het hotel 'The Royal Maritime Club'.

Vrijdag: 14 Augustus Bezoek aan het nieuwe Royal Marines Museum, in het hart van Portsmouth Historic Dockyard, plaats van 355-jaar geschiedenis van de Royal Marines, D Day museum en shopping

. 's Avonds 19.00 Diner met Branch Portsmouth (Pompey)

Zaterdag 15 Augustus Airborne Forces Day vanaf 10.00 uur, 's avonds verbodering met onze Engelse gastheren.

Zondag 16 Augustus 9.30 uur Vertrek naar Dover Ferry 14.00uur naar Duinkerke/Calais

Aankomst om 17.00uur naar Leuven en aankomst +/- 20.00uur

5.1.4. 20 September Viering St. Michel te Rijsel met UNP 591 LILLE

5.1.5. 26 September Viering St. Michel te Parijs met UNP Nationaal samen met UNP 591 Lille

5.1.6. 17 Oktober JAARLIJKS MOSSSELFESTIJN. Details worden nog medegedeeld

5.1.7. 14 November KORPSMAALTIJD Uitnodiging zullen verstuurd worden samen met MENU

5.2. **Door andere regionalen.**

5.2.1 Zie nationaal tijdschrift

5.3. Door de nationale ANPCV

5.3.1. 21 Juli te Brussel – Defilé **AFGELAST**

5.3.2. 2 Oktober. Sint Michael feest. Het Nationaal bestuur heeft wegens de coronacrisis, alhoewel er nog meer dan drie maanden tussen zijn, beslist om deze belangrijke activiteit **af te lasten**.

Wij begrijpen het niet. Was men bang van meer dan 400 deelnemers te hebben. Werden de regionale Antwerpen, Brabant en Leuven hun gedacht gevraagd? Zij stonden nochtans in voor de uitvoering.

5.4. Door de Special Operation Regiment (S.O.R.)

Open Door te M.L.D. **AFGELAST**

5.5. Door SERVIO

Cenotaph te London **AFGELAST**

6. OVERLIJDENS.

6.1. Charles Vanden Bempt.

Het Nieuwsblad 17/04/2020
Luc Schoemaker

Yves Brasseur met Charles Vanden Bempt

Als er ergens in het Leuvense in het kader van oorlogsherdenking iets te doen was, kon je op Charles rekenen en zien fier met zijn wijnrode muts van de S.A.S. Hij zat ook in verschillende verenigingen zoals, Verbroedering van het "Geheim Leger", Schuiloord Leuven, Kon Vereniging van Oorlogsvrijwilligers, en de vereniging van de Ridders der Gekruiste Zwaarden.

Toen de oorlog uitbrak sloeg moeder met haar 8 kinderen op de vlucht naar Frankrijk. In September 1940 keerde Charles terug om zijn studies te hernemen maar twee jaren terug werd

om in Duitsland te gaan werken. Hij wilde niet en dook onder. Twee jaar trok hij rond, eerst bij familie, dan in kloosters waar hij ging afwassen voor de kost te verdienen; Bij de bevrijding van Leuven in September 1944, werd Charles door het verzet naar Tienen gestuurd om daar het heugelijk nieuws te delen. Onderweg werd hij echter gevangengenomen door een Duitse colonne. Maar toen ze moesten schuilen voor de bommen wist hij te ontsnappen, hij kende het gebied beter als de Duitsers.

Daarna melde Charles zich als oorlogsvrijwilliger bij het Belgisch leger en werd naar de Herkenrodekazerne in Hasselt gestuurd. "We achtervolgden de terugtrekkende Duitse soldaten door Nederland tot Flensburg in de omgeving van de Deense grens, waar we vernamen dat Duitsland zich overgegeven had. We ontwapenden de Duitse soldaten: zij die geen SS waren, mochten naar huis, de SS-ers werden opgesloten in barakken en later overgeleverd aan de Engelsen. Na de oorlog behaalde hij het brevet van parachutist in England, en werd beroepsmilitair. Hij gaf les aan de nieuwe rekruten in Duitsland en België en krom uiteindelijk tot de graad van Adjudant-Chef, de hoogste graad in die periode bij de onderofficieren.

hij opgevorderd door de Duitsers

Charles Vanden Bempt

ZUIVEL EN DRANKEN Marc CHRISTENS

Levering aan huis

Verhuur van feestmateriaal
(tafels, stoelen, frigo's - tapinstallaties,...)

NIEUW: frigo-aanhangwagen

Bevekomsestraat 5 - 3360 Bierbeek
Tel. 016 46 17 79 - Gsm 0494 58 58 32
marc.christens@hotmail.com

7. Voor U gelezen

Recht op antwoord

7.1. Antwoord op mijn kritiek i.v.m. de bijeenkomst van het Pegasus Museum

Beste Chris,

Sorry voor mijn laattijdig antwoord, maar ik heb in het buitenland gezeten met vakantie of wat het hadden moeten zijn, omdat de terugkeer een lijdensweg werd om te kunnen ontsnappen aan een langer gedwongen verblijf. Hierdoor heb ik uw mail van 10 maart pas nu gelezen.

Vooraleer verstaan te geven dat iedereen voor Pietje snot naar de vergadering van 7 maart is gekomen, raad ik u aan van eerst eens de VZW-wet te lezen in detail. Het aantal van onze effectieve leden met stemrecht is altijd beperkt geweest tot de bestuurders en dat vanaf de oprichting en wanneer tijdens de voorgaande algemene vergaderingen de goedkeuring van de vergadering gevraagd werd, was dat alleen gericht tot de enkele tegenwoordige of vertegenwoordigde bestuurders. De laatste VZW-wet voorziet nu dat er meer stemgerechtigde leden moeten zijn dan het aantal bestuurders om als controleorgaan te fungeren en is dus een goede zaak is. Wij hadden dat zo verder kunnen doen en iedereen in dezelfde waan te laten maar dan zouden al die algemene vergaderingen eveneens rechtsongeldig zijn omdat het vereiste quota aan aanwezige leden niet behaald wordt. Sinds meer dan 20 jaar hebben wij rond de 700 leden waarvan er maximum een 150 tal naar de algemene vergadering kwamen. Opdat de vergadering rechtsgeldig zou zijn, moet de helft van het aantal stemgerechtigde leden tegenwoordig of vertegenwoordigd zijn. Dat wil zeggen 350 leden, een getal dat wij nooit kunnen bereiken, deels door het groot aantal kortstondige sympathisanten. Voor een wijziging van de statuten moet zelfs de tweederde tegenwoordig zijn of 467 leden. De wet laat dan wel toe van een tweede vergadering te beleggen waarbij het aantal deelnemers niet meer van belang is en die kan beslissen met gewone meerderheid. Maar hoeveel zullen het er dan zijn? Om dat telkens te gaan doen zou ons veel geld kosten. Weten dat de eerste maal het quorum niet bereikt zal worden en daarvoor tweemaal de Hallezaal te gaan huren, kostprijs 450EUR, is zinloos voor een vereniging die gratis werk doet. De Hallezaal is nu al geboekt voor volgend jaar.

Omwille van kosten en strikte regels voor het stemmen, hebben alle grote verenigingen en zelfs sommigen met minder dan 50 leden, een zeer beperkt bestuur. De administratie is enorm. De lijst met stemgerechtigden moeten medegedeeld worden en elke wijziging moet in het Staatsblad komen, 167,00 EUR per publicatie. Onlangs werd UBO opgericht waarvoor een lijst data moeten geleverd worden van bestuurders of leden met een zeker financieel gewicht of invloed op de vereniging; zelfs Bpost vraagt dezelfde data voor onze rekening. Bovendien, en misschien omwille van dezelfde reden, wordt het aantal vrijwilligers zeer schaars, ook binnen onze Para-Commando familie.

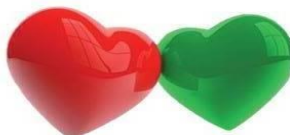
Chris, wij hadden meerdere van dat soort kritiek verwacht maar gelukkig bent u tot nu toe de enige. Sinds de ontbinding van 1 Para levert het bestuur een gevecht om te kunnen overleven en meer bekendheid te verwerven. Ik hoop dat u begrijpt dat wij machteloos staan tegenover zulke vorm van kritiek van binnenuit.

Beste groeten

Roger Aerts

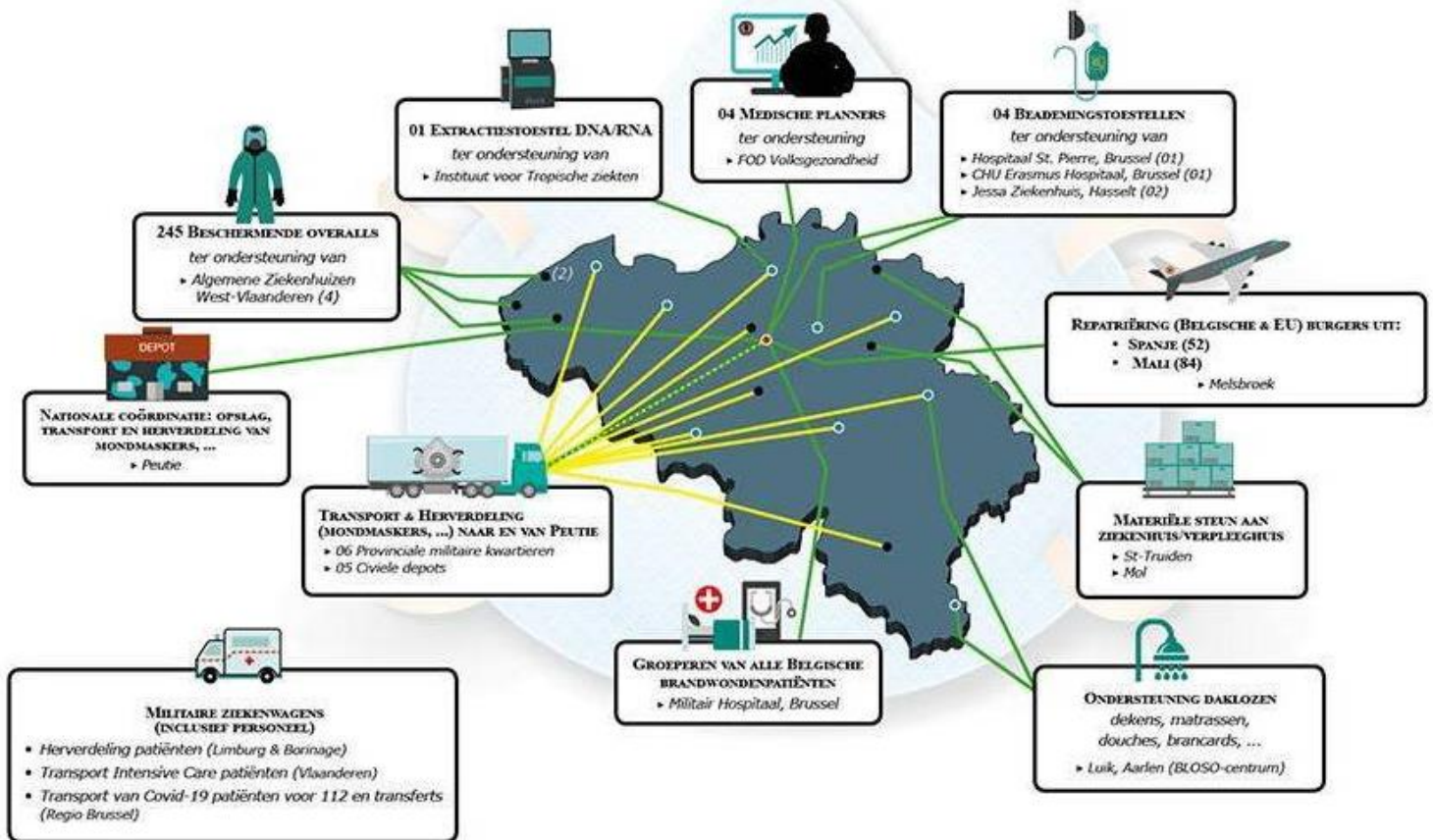
**A TOUS LES SOIGNANTS
les PARA COMMANDOS
DISENT MERCI**

**AAN ALLE ZORGVERLENERS
de PARA COMMANDO'S
BEDANKEN U**

INZET VAN MIDDELEN VAN DEFENSIE IN DE STRIJD TEGEN COVID-19

(SITUATIE: 02 APRIL)

Op 10 juni 2020 heb ik in Peutie de pers toegesproken om een update te geven over de bijdrage van Defensie in de strijd tegen COVID – 19.

Het was hoofdzakelijk de aankoop van 18 miljoen mondkmaskers voor de Belgische bevolking die werd besproken. Na afloop van de persconferentie vertrokken niet minder dan 60 vrachtwagens, geladen met mondkmaskers, richting farmaceutische depots voor de verdere verdeling.

Naast de logistieke sector heeft Defensie onder meer ook in de medische sector een enorme bijdrage geleverd om deze crisis te bestrijden. Bovendien liepen onze buitenlandse opdrachten (Afghanistan, Mali, Baltische Staten,...) evenals onze steun aan de Federale Politie en permanentieopdrachten gewoon verder. Bedankt aan allen voor jullie inzet en toewijding !

Defensie staat klaar wanneer het nodig is en zal dit ook in de toekomst blijven doen.

UW RUG, ONS COMFORT

RUGVRIENDELIJKE PRODUCTEN

OP MAAT VAN UW RUG

GEZOND ZITTEN

GEZOND SLAPEN

ADVIES DOOR SPECIALISTEN

GEZOND WERKEN

SIT & SLEEP ANTWERPEN

Ernest Van Dyckkaai 1 - 2000 ANTWERPEN
T 03 289 68 81
antwerpen@sit-and-sleep.be

SIT & SLEEP LEUVEN

Tenuunzevest 30 - 3000 LEUVEN
T 016 29 45 63
leuven@sit-and-sleep.be

SIT & SLEEP HASSELT

Genkersteerweg 299 - 3500 HASSELT
T 011 76 54 76
hasseelt@sit-and-sleep.be